

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/19/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115201812
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4115201812.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: R. V. G., nar. XX. XX. XXXX, bytom B., W. XXX, zast. JUDr. Máriou Uheľ Greňovou, advokátkou, so sídlom Nitra, Piaristická 1379/2, proti žalovaným: 1. Y. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XX, B., 2. W. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XX, B., obaja zast. JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, Nitra, Farská 40, o určenie hraníc pozemkov, vlastníckeho práva a odstránenie oplotenia, o odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 5. augusta 2021 č. k. 9C/46/2015- 487 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa priznáva voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie určil, že hranica medzi nehnuteľnosťou nachádzajúcou sa v katastrálnom území W., obec B., okres I., zapísanou na LV č. XXXX, ako parc. registra „C“, evidované na katastrálnej mape, parc. č. 140/3 záhrady vo výmere 29 m², ďalej nehnuteľnosťou nachádzajúcou sa v katastrálnom území W., obec B., okres I., zapísanou na LV č. XX, ako parc. registra „C“, evidované na katastrálnej mape, parc. č. 138/8 záhrady vo výmere 17 m² a nehnuteľnosťou nachádzajúcou sa v katastrálnom území W., obec B., okres I., zapísanou na LV č. XXXX, ako parc. registra „C“, evidované na katastrálnej mape, parc. č. 140/11 záhrady vo výmere 696 m², prechádza súradnicami bodov 496 289-76, 1 262 116-44 a 496 328-48, 1 262 149-60 tak, ako je zakreslená v grafickej prílohe č. 3 a 4 znaleckého posudku č. 18/2013 zo dňa 14. 11. 2013, vyhotoveného znalcom Ing. Romanom Wágnerom, znalcom z odboru geodézie a kartografie, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou rozsudku (I.) Určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území W., obec B., okres I., ako parc. registra „C“, evidované na katastrálnej mape: parc. č. 138/8 záhrady vo výmere 17 m², vytvorená z pôvodného PK pozemku p. č. 140/2 (diel č. 1 v prílohe č. 2 znaleckého posudku č. 1/2017), parc. č. 140/3 záhrady vo výmere 29 m², vytvorená z pôvodného PK pozemku p. č. 140/2 o výmere 25 m² (diel č. 2 v prílohe č. 2 znaleckého posudku č. 1/2017) a z časti z pôvodného pozemku parc. č. 922/3 o výmere 4 m² (diel č. 3 v prílohe č. 2 znaleckého posudku č. 1/2017), tak, ako sú vytvorené znaleckým nákresom č. 1/2017 v prílohe č. 2 znaleckého posudku č. 1/2017 zo dňa 24. 01. 2017, vyhotoveného znalcom Ing. Romanom Wágnerom, znalcom z odboru geodézie a kartografie, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou rozsudku (II.). Súd žalobu žalovaných v 1. a 2. rade o odstránenie neoprávnenej stavby zamietol (III.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania o žalobe žalobcu o určenie hraníc pozemkov a vlastníckeho práva v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (IV.) a žalobcovi priznal voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na

náhradu trov konania o žalobe žalovaných o odstránenie neoprávnenej stavby v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (V.). Znalyni Ing. Adriane Vetterovej, Hrnčiarska 7, Komárno priznal nárok na znalečné voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 100% (VI.) O trovách štátu rozhodol tak, že štát má nárok na náhradu trov konania (o žalobách žalobcu a žalovaných v 1. a 2. rade) voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 100% (VII.). Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 470 ods. 1, § 137 písm. c) CSP, § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 129 ods. 1, 2, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 70 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (Katastrálny zákon) a vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. W., evidovaných v katastri nehnuteľností, vedenom Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor, na LV č. XXXX ako parc. reg. „C“ č. 140/11 záhrady vo výmere 696 m² a 140/13 zastavané plochy a nádvoría vo výmere 154 m² (pôvodne išlo o parc. č. 140/11 záhrady vo výmere 850 m²). Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 04. 07. 2000 kúpil žalobca ako kupujúci od predávajúcich: O. J., G. M., W. J., parc. č. 140/11 záhrady vo výmere 850 m², vklad vlastníckeho práva bol pod č. V 2620/2000 povolený dňa 26. 07. 2000. Podľa LV č. XXXX pre k. ú. W. nadobudli predávajúci vlastnícke právo k parc. č. 140/11 na základe osvedčenia N 44/99, NZ 44/99. Obec Podhorany ako stavebný úrad vydal dňa 01. 03. 2006 pod č. SP o268/2005-005-Uh stavebné povolenie, ktorým povolila žalobcovi ako stavebníkovi stavbu rodinného domu na parc. reg. „C“ č. 140/11 spolu s prípojkami. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 31. 03. 2006. Kolaudačným rozhodnutím Obce Podhorany zo dňa 09. 06. 2009 č. SP o145/2009-004-Uh, právoplatným dňa 25. 06. 2009, bolo povolené užívanie novostavby domu postavenom na parc. č. 140/13 (podľa GP č. 28/2009, Ing. Hatala). Dňa 15. 05. 2006 podali žalovaní na Krajský stavebný úrad v Nitre podnet na preskúmanie rozhodnutia Obce Podhorany č. o268/2005-005-Uh zo dňa 01. 03. 2006 (stavebné povolenie) v konaní mimo odvolania, pričom úrad dňa 09. 06. 2006 im okrem iného oznámil, že v prípade, ak by boli nespokojní s priebehom hranice pozemkov parc. č. 140/3, 140/11 a 926/8, musia požiadať Správu katastra Nitra o jej premeranie. Dňa 27. 05. 2008 ohlásil žalobca ako stavebník drobnú stavbu na obci Podhorany. Obec ako príslušný stavebný úrad mu dňa 28. 05. 2008 oznámila, že nemá námietky voči oploteniu v dĺžke 17,750 m x 1,520 m výška a v dĺžke 51,005 m x 1,800 m výšky, materiál betónové tvárnice, betón, brána železná 2x, a to na pozemku parc. č. 140/11. Predmetnú drobnú stavbu žalobca zrealizoval popri existujúcom plote pozostávajúcom zo stĺpov (betón a železo) a pletiva. Obec Podhorany vydala dňa 26. 05. 2011 pod č. 275-100/2011-04-Ba rozhodnutie, ktorým odkázala žalovaného v 1. rade vo veci odstránenia stavby - murovaného oplotenia medzi pozemkami parc. č. 140/3 a 140/11 na súd a prerušila stavebné konanie. Pretože žalovaný v 1. rade nepodal návrh na súd, Obec Podhorany rozhodnutím zo dňa 20. 07. 2011 č. 275-100/2011-05- Ba konanie o odstránenie stavby zastavila. Rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Nitre zo dňa 11. 11. 2011 č. KSSUNR-2011-1027-002 došlo k zrušeniu rozhodnutia Obce Podhorany zo dňa 20. 07. 2011, ktorým stavebný úrad konanie vo veci žiadosti žalovaného v 1. rade o odstránení stavby zastavil. Rozhodnutím Štátneho notárstva v Nitre zo dňa 13. 10. 1989 sp. zn. D 1399/1989 nadobudol Vincent Fülöp po neb. Q. J., zomr. XX. XX. XXXX nehnuteľnosti evidované vo vl. č. 107 parc. č. 116/3, 140/2, 140/4, 140/5, 141/2, 109/3, v 1/3, vo vl. č. 619 parc. č. 140/1, 141/3, 141/4 v celosti a vo vl. č. 663 parc. c. 1091/2 a 922/2 v 1/3. Tieto nadobudol neb. Q. J. na základe uznesenia v dedičskej veci po neb. V. J. zo dňa 04. 10. 1954, sp. zn. Dnot 280/54. Okrem nich nadobudol neb. Q. J. aj nehnuteľnosti evidované na vl. č. 108, k. úz. W.. Na pzkn. vl. č. 108 bola evidovaná okrem iných aj parc. č. 922/3, ktorá podľa B časti patrila sčasti rodine J.. Na základe žiadosti žalovaného v 1. rade, adresovanej Úradu geodézie, kartografie a katastra SR, ohľadne posúdenia GP, ako aj výmery parc. č. 140/11, bolo oznámené žalovanému v 1. rade listom zo dňa 13. 03. 2012 nasledovné: Z výsledkov vykonaných kontrol bolo zistené porušenie všeobecne záväzných predpisov pri GP č. 23/97 (Ing. Hatala), č. 119/2011 (Ing. Šagát). Na určenie priebehu spornej hranice medzi pozemkami parc. č. 140/3 a 140/11 v k. ú. W. a výmery parc. č. 140/11, ako aj vlastníctvo k nej, je kompetentný súd. Žalovaní boli bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. ú. W., evidovaných v katastri nehnuteľností, vedenom Okresným úradom Nitra, katastrálny odbor, na LV č. XXXX ako parc. reg. „C“ č. 138/3 záhrady vo výmere 599 m² a 140/3 záhrady vo výmere 68 m² a žalovaný v 1. rade výlučným vlastníkom parc. č. 138/8 zastavané plochy a nádvoría vo výmere 17 m² (LV č. XX). Žalovaní nadobudli pozemok - parc. reg. „C“ č. 140/3 záhrady o výmere 68 m² od Obce Podhorany (tá ho nadobudla del. protokolom Z 5499/2001) ako predávajúceho na základe kúpnej zmluvy zo dňa 19. 12. 2003, vklad bol povolený pod č. V55/04 dňa 06. 02. 2004 (LV č. XXXX). Rozhodnutím ONV v Nitre zo dňa 29. 12. 1988 č. Fin. 820/1988-Ši bol žalovanému v 1. rade pridelený do osobného užívania pozemok parc. č. 138/3 o výmere 599 m², k. ú. W.; bol určený na výstavbu rodinného domu. Parc. č. 138/3 záhrady vo výmere 599 m² bola kúpnu zmluvou prevedená na L. Y. (V 3244/11), spolu s ňou aj parc. č. 138/2 (záhrady vo výmere 317 m²) a 140/14 (záhrady vo výmere 14

m2) . Parc. č. 138/1 a 138/2 nadobudol žalovaný v 1. rade na základe dedičských rozhodnutí, vydaných Štátnym notárstvom v Nitre po neb. Y. Y. (D 1327/76 v 1) a neb. O. Y. (D 784/93 v 1/2). Podľa pzkn. vl. č 705, k. ú. W. boli vlastníkmí parc. č. 923 (roľa ako urbársky majetok) k 22. 12. 1949 Y. Y. a manž. O., každý v 1. Rozhodnutím ONV v Nitre zo dňa 15. 03. 1988, č. Výst. 2270/87 Já., došlo k vyvlastneniu pozemku parc. č. 138/2 o výmere 662 m2, patriacich žalovanému v 1. rade a O. Y., za čo bola určená vyvlastňovacia náhrada 5 198 Kčs; ako aj parc. č. 140/2 o výmere 457 m2 patriaca V. J. v 1 a Q. J. v 1/2. Rozhodnutím Západoslovenského krajského národného výboru v Bratislave zo dňa 10. 04. 1990 č. ÚP 68/1990-ZŠ. bolo rozhodnutie ONV v Nitre zo dňa 15. 03. 1988 č. Výst. 2270/87 Já. zrušené v časti vyvlastnenia pozemku parc. č. 140/2, vl. č. 107, k. ú. W., vo výmere 457 m2, na ľarchu V. a Q. J. (zomreli). GP č. 241-2510-8-81, vyhotoveným Ing. Hatalom, došlo k zameraniu stavebných pozemkov (medzi nimi aj k parc. č. 140/3 a 138/3, oba o výmere 599 m2). GP č. 23/97, vyhotoveným Emíliou Hatalovou, došlo k oddeleniu parc. č. 140/1 - 3, 140/5 až 12. GP č. 28/2009, vyhotoveným Ing. Ľubomírom Šagátom došlo k zameraniu novostavby na vydanie kolaudačného rozhodnutia (vytvorenie parc. č. 140/11 a 140/13 z parc. č. 140/11). GP č. 58/2011, vyhotoveným Ing. Ľubomírom Šagátom došlo k zameraniu stavieb na pozemkoch p. č. 138/4-5 a oddelenie pozemkov p. č. 138/1, 2 a 140/3 (nezapísaný do katastra nehnuteľností). GP č. 119/2011, vyhotoveným Ing. Ľubomírom Šagátom došlo k zameraniu stavieb na pozemkoch p. č. 138/6-7 a oddelenie pozemkov p. č. 138/1, 2 a 138/8, 140/3, 140/14. Znaleckým posudkom znalca Ing. Romana Wágnera č. 18/2013 zo dňa 14. 11. 2013 bol určený priebeh hranice medzi pozemkami parc. č. 140/3, 138/8 a 140/11, k. ú. W., ako aj bolo určené, na akom pozemku sa nachádza stavba oplotenia. Podľa znalca hranice sporných pozemkov boli vytvorené, resp. definované GP č. 241-2510-8-81, 28/2009, 58/2011, 119/2011, záznamami podrobného merania zmien č. 142, 140, 124 a poľným náčrtom ku GP č. 241-2510-8-81, a to z dôvodu, že v danom území nie je spravovaná vektorová katastrálna mapa číselná a hranice pozemkov sú vytvorené na analógových katastrálnych mapách. Zistil, že katastrálna inšpekcia vykonala kontrolu predmetných GP, pričom v GP č. 23/97, 58/2011, 119/2011 boli zistené nedostatky. Vykonal miestnu obhliadku a porovnaním dostupných údajov dospel k záveru, že GP č. 23/97, 58/2011, 119/2011 nie sú v súlade s GP č. 241-2510-8-81, ktorým boli vytvorené a zadefinované hranice pozemkov parc. č. 138/3, 140/3 v nadväznosti na pôvodný právny stav, tj., na pôvodné pozemky parc. č. 140/2, 138/3, 923, 922,3, 922/2, 922/1. V GP č. 241-2510-8-81 ako v jedinom GP je zakreslený tak právny stav (pozemno-knižný), ako aj stav podľa registra C-KN (register G katastra nehnuteľností). Parc. č. 140/3 o výmere 29 m2 (podľa GP č. 119/2011) sa nachádza na časti pôvodného pozemno-knižného pozemku č. 140/2. Poloha odpredávanej parc. č. 138/3 od obce v prospech žalovaných bola síce zadefinovaná GP, ale tento nebol v súlade s GP č. 241-2510-8-81, ktorý je pre určenie priebehu hraníc určujúci. Oplotenie pozemku sa nachádza na hranici medzi pozemkami parc. č. 140/14 a 140/3. Zo záveru posudku vyplýva, že stavba oplotenia, vybudovaná žalobcom, sa nachádza na hranici medzi pozemkami parc. č. 140/14 a 140/3, hranice pozemku parc. č. 140/3 však nezodpovedá hraniciam pozemkov definovaných v GP č. 241-2510-8-81. Grafický náčrt priebehu hranice medzi pozemkami parc. č. 140/3, 138/8 a 140/11, vzhľadom k stavbe, je v prílohe č. 3 a vzhľadom k právnemu stavu zobrazenému v GP č. 241-2510-8-81 v prílohe č. 4 znaleckého posudku. Znaleckým posudkom znalca Ing. Romana Wágnera č. 1/2017 zo dňa 25. 01. 2017, nadväzujúcim na jeho posudok č. 18/2013 bolo vzájomnou identifikáciou geodetických podkladov (tj. GP a ZPMZ) zistené, že pozemky KN - C parc. č. 138/8 a 140/3 boli vytvorené z pôvodných pzkn. parc. č. 922/3 a 140/2. Grafické zobrazenie umiestnenia pozemkov na pôvodné pozemky je v prílohe 2 a 3 posudku; hranice pozemkov C KN sú zobrazené čiernou farbou a hranice pôvodných pozemkov (určeného operátu) zelenou farbou. Podľa záveru posudku pozemok parc. č. 138/8 bol celý vytvorený z pôvodného PK pozemku parc. č. 140/2, tj. celkovou výmerou 17 m2 (diel 1 prílohy č. 2) a pozemok parc. č. 140/3 bol sčasti vytvorený z pôvodného pozemku parc. č. 140/2 o výmere 25 m2 (diel 2 prílohy č. 2) a sčasti z pôvodného pozemku parc. č. 922/3 o výmere 4 m2 (diel 3 prílohy č. 2). Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor listom zo dňa 11. 04. 2018 oznámil žalovaným (ich právnemu zástupcovi), že parc. č. 140/3 bola zapísaná na LV č. X vo vlastníctve Obce Podhorany, toho času SR, MNV Podhorany. V rokoch 1989 až 1991 obec poskytla nehnuteľnosť do užívania p. J., ktoré zaniklo na podklade dohody o zániku práva osobného užívania pozemku pod č. R II 3449/90-59/91. Na podklade GP č. 23/97 bola zmenená výmera parc. č. 140/3 z 599 m2 na výmeru 68 m2. Kúpnu zmluvou V 55/04 pozemok bol predaný žalovaným (LV č. XXXX). GP č. 119/2011, ktorý bol súčasťou kúpnej zmluvy V 3244/11- 53/11 (prevod na L. Y.) bola zmenená výmera parcely zo 68 m2 na 29 m2. Novovytvorená parc. č. 138/8 o výmere 17 m2 vznikla odčlenením z parc. č. 138/2. Parc. č. 138/8 je vo vlastníctve žalovaného v 1. rade. Znaleckým posudkom znalkyne Ing. Adriany Vetterovej č. 02/2019 zo dňa 10. 01. 2021, ktorá bola súdom ustanovená na vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, bola určená hranica pozemkov, ako aj vlastníckeho práva. Konštatovala, že v k. ú. W. je vyhotovená vektorová katastrálna mapa ROEP, ktorá je tvorená prekreslením rastrových podkladov a z

uvedeného dôvodu lomové body tejto mapy nemajú záväzné súradnice pre spracovateľov geodetických prác. Podľa záveru posudku parc. č. 138/8 a 140/3 vznikli GP č. 241-1-2510-8-81 v roku 1984 s výmerou 599 m², hranice pôvodných parciel nie sú určené v záznamoch merania GP. Týmto GP bolo preukázané polohové určenie parciel č. 138/3, 140/3, 143/3, k čomu dospela aj katastrálna inšpekcia. Preto nadväzujúce GP č. 23/97, 58/2011 a 119/2011 nevychádzajú z originálnych údajov súboru geodetických informácií operátu katastra, tj. nie sú v súlade s GP č. 241-1-2510-8-81. Pozemky parc. č. 138/8 a 140/11, resp. 140/3 a 140/11 nie sú zakreslené správne a tiež nie je správne zakreslená parc. č. 140/14. Parc. č. 138/8 a 140/3 zasahujú do parc. č. 140/11. Ing. Wágner odpovedal správne, že parc. č. 138/8 a 140/3 nezodpovedajú hraniciam pozemkov definovaným v GP č. 241-1-2510-8-81. CKN parc. č. 138/8 o výmere 17 m² bola vytvorená z pôvodného pozemku PK parc. č. 140/2, pozemok parc. č. 140/3 bola z časti vytvorená z pôvodného pozemku PK parc. č. 140/2 o výmere 25 m² a sčasti z pôvodného pozemku PK parc. č. 922/3 o výmere 4 m². GP 23/97, 58/2011 a 119/2011 nevychádzajú z platných údajov katastra. GP č. 23/97 pri určení právneho stavu 140/11 nevychádzal zo správnych údajov doterajšieho právneho stavu. Polohové určenie CKN parciel č. 140/3, 138/8, 140/14 a tvar CKN parcely č. 138/3 nie je správny. V prílohe č. 3 znaleckého posudku je zobrazená pôvodná mapa - PK mapa, v prílohe č. 21 grafické znázornenie stavu z roku 1984, 2011 a súčasný stav, č. 22 grafické znázornenie geometrického určenia EN parc. č. 140/3 a č. 23 grafické znázornenie priebehu CKN 140/11, 140/3, 138/8, 140/14, 138/3.

1.2. Žaloba o určenie priebehu hranice pozemkov sa použije vtedy, keď správnosť hranice medzi susednými pozemkami je medzi účastníkmi sporná. Podstatou takejto žaloby je vyriešenie otázky vlastníctva k spornej ploche pozemku. Spravidla súčasťou sporu o priebeh hranice je i spor o vlastníctvo k určitej ploche, preto je rozhodnutie takéhoto sporu daná právomoc súdu. Ide o prípad petitórnej ochrany vlastníckeho práva, ktorá ochrana sa poskytuje na základe žaloby vlastníka susedného pozemku, do ktorého práva sa zasiahlo. Žaloba o určenie hranice pozemku je druhom určovacej žaloby teraz podľa § 137 písm. c) CSP, keďže je prostriedkom ochrany práv majiteľa pozemku, je svojou podstatou vlastníckou žalobou. Vytýčením hraníc sa deklaruje stav, ktorý vychádza zo súboru geodetických informácií katastra nehnuteľností. Určenie lomových bodov predstavuje transformáciu zo súboru geodetických informácií katastra nehnuteľností priamo do terénu. Vytýčením hraníc pozemku sa nemenia, ani nezakladajú právne vzťahy k dotknutým pozemkom. Vytýčenie hranice pozemku nemá konštitutívny účinok, ale má deklaratórny charakter, ide o prenesenie súradníc z katastrálnej dokumentácie autorizovanou osobou (geodetom) na tvar miesta (v prírode). Potom i rozsudok o určení priebehu hraníc pozemkov má deklaratórny charakter, keď týmto rozsudkom sa nevytvára nový právny stav, súd iba konštatuje, aký je právny stav priebehu hranice.

1.3. Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok (týkajúcich sa držby, držiteľa, predmetu držby a vydržacej doby) dochádza k nemu priamo zo zákona (ex lege). Podmienky vydržania sú pritom stanovené tak, že musia byť splnené kumulatívne - ak z nich nie je splnená čo i len jedna, k vydržaniu nedochádza. Tak minulou právnou úpravou (obyčajové právo platné na Slovensku do 31. decembra 1950, ďalej § 115 a § 116 ods. 1 v spojení s ust. § 145 Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb., § 135a Občianskeho zákonníka v znení do účinnosti zák. č. 509/1991 Zb.), ako aj právnou úpravou súčasťou (§ 134 Občianskeho zákonníka v znení od 1. januára 1992) je oprávnenosť držby jednou z podmienok nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním. Za držiteľa sa považuje osoba, ktorá fakticky ovláda vec. Pri oprávnenej držbe musí ísť o také faktické ovládanie veci, pri ktorom je daná vôľa nakladať s vecou ako so svojou. Dobrá viera, ktorá je podkladom tejto vôle, vyjadruje vnútorný (psychický) stav držiteľa, ktorý sám o sebe nemôže byť predmetom dokazovania. Toto vnútorné presvedčenie nadobúdateľa, pozitívne presvedčenie, že mu vec patrí, sa však navonok prejavuje jeho konkrétnym správaním, a to už môže byť predmetom dokazovania a posudzovania. Posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere alebo nie je, treba však vždy hodnotiť objektívne, a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samého účastníka, a vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec (právo) patrí. Dobrá viera zaniká v okamžiku, kedy sa držiteľ zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec právom patrí. Na tom nič nemení skutočnosť, že držiteľ bol (zostal) aj naďalej (subjektívne) v presvedčení, že mu vec patrí. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu (titulu) vzniku vlastníctva; obdobne to platí pri strate tejto dobrej viery (jej zániku).

1.4. V tomto prípade ide o spor kvôli hranici pozemkov, ako aj určeníu vlastníckeho práva k parc. č. 140/3 a 138/8, pričom žalobca tvrdil, že na jeho strane došlo k vydržaniu vlastníckeho práva k žalovaným parcelám. Predmetom tohto súdneho sporu nie je šírka, ani dĺžka pozemkov (čo tvrdili žalovaní), ale v skutočnosti určenie, kadiaľ prechádza hranica pozemkov so susednými pozemkami spolu s vymedzením plochy, ktorá by mala vlastnícky patriť žalobcovi. Z tohto dôvodu sa súd týmito skutočnosťami samostatne nezaoberal. Súd skúmal, kde sa nachádzala pôvodná hranica medzi pozemkami žalobcu a žalovaných. Podľa vyššie uvedeného ďalej skúmal splnenie zákonom požadovaných predpokladov podľa § 134 Občianskeho zákonníka, t. z. či sa jednalo o spôsobilý predmet vydržania, či bola držba žalobcom oprávnená, či bola nepretržitá po celej zákonom stanovenej doby 10 rokov. Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaný v 1. rade v roku 1983 oplotil pozemok, ktorý aj užíval a až následne kúpil od Obce Podhorany parc. č. 140/3 v roku 2003 až 2004. Tiež potvrdil, že žalobca kúpil pozemok, ktorý bol už predtým oplotený. Tieto skutočnosti mal súd preukázané aj z fotodokumentácie, ktorá je súčasťou spisu sp. zn. 9C/123/2012 (čl. 30 až 41). Práve vedľa takto existujúceho oplotenia (stĺpy z betónu a železa a pletiva) postavil žalobca murované oplotenie po tom, čo mu bolo zo strany Obce Podhorany listom zo dňa 28. 05. 2008 oznámené, že stavebný úrad nemá proti uskutočneniu stavby námietky. Súd zistil, že nezhody ohľadne priebehu hraníc pozemkov parc. č. 140/3, 140/11 začali v roku 2006, kedy žalovaný v 1. rade po právoplatnom stavebnom povolení pre stavbu rodinného domu žalobcom (právoplatné dňa 31. 03. 2006), podal podnet na žalobcu na Obec Podhorany, že stavba domu zasahuje do jeho pozemku v šírke 1,65 m. Z dedičských rozhodnutí mal súd preukázané, že predmetom dedičského konania boli po neb. V. J., sp. zn. D not 280/54 zo dňa 04. 10. 1954 nehnuteľnosti evidované pre k. ú. W., na pozemno-knižných vložkách č. 107 (podiel 1/3), 108 (podiel 1/6), 619 (v celosti), 663 (podiel 1/3). Dedičom bol Q. J.. Predmetom dedičského konania boli po neb. Q. J., sp. zn. D 1399/1989 zo dňa 13. 10. 1989 nehnuteľnosti evidované pre k. ú. W.e, na pozemno-knižných vložkách č. 107 (podiel 1/3), 619 (v celosti), 663 (podiel 1/3). Dedičom bol O. J., ktorý bol jedným z predávajúcich pri kúpnej zmluve, na základe ktorej nadobudol žalobca parc. č. 140/11 v roku 2000. Z uvedených skutočností súd dospel k záveru, že nehnuteľnosti - pôvodné pozemno-knižné pozemky ako parc. č. 140/1, 140/2, 922/2 a 922/3 patrili právnym predchodcom žalobcu, rod. J., v určitom spoluvlastníckom podiele. Súd mal preukázané, že žalobca, ako aj jeho predchodcovia (tj. predávajúci podľa kúpnej zmluvy z 04. 07. 2000), užívali nehnuteľnosti (aj parc. č. 140/11) v takom stave, ako boli v teréne ohraničené oplotením, nerušene od roku 1983, ktoré postavil žalovaný v 1. rade, až do roku 2006, kedy žalovaný v 1. rade začal namietat hranice pozemku. Dôvodom namietania bola skutočnosť, že v roku 2004 kúpil od Obce Podhorany pozemok - parc. č. 140/3 o výmere 68 m², pričom tvrdil, že táto sa nachádza až za oplotením, tj. smerom k pozemku žalobcu (k parc. č. 140/11). Po celú dobu (minimálne od roku 1983 do roku 2006) nebol nikým spochybňovaný skutočný stav, žalobca nemal vedomosť o akomkoľvek nesúlade stavu skutočného so stavom zapísaným v katastri nehnuteľností. Parc. č. 140/11 záhradu o výmere 850 m² užíval žalobca nerušene od roku 2000 do roku 2006 a pred ním ju nerušene užívali predávajúci, od ktorých ju kúpil, tj. O. J., G. M., W. J., a to minimálne od roku 1983, tj. momentu, kedy zrealizoval žalovaný v 1. rade oplotenie. Po tom, čo žalovaní podali na súd žalobu o odstránenie stavby murovaného oplotenia, ktoré žalobca realizoval so súhlasom stavebného úradu ako drobnú stavbu, začal sa žalobca domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva, ako aj žiadať, aby bola určená hranica medzi spornými pozemkami. Súd mal znaleckými posudkami znalca Ing. Wágnera č. 18/2013 a 1/2017 preukázané, že GP č. 23/97, 58/2011 a 119/2011 nie sú v súlade s GP č. 241-1-2510-8-81, ktorým ako jediným boli vytvorené a zadefinované hranice pozemkov parc. č. 138/3 a 140/3. To isté konštatovala v kontrolnom znaleckom posudku č. 02/2019 aj znalkyňa Ing. Vetterová, keď dospela k záveru, že GP č. 23/97, 58/2011 a 119/2011 nevychádzajú z platných údajov katastra a polohové určenie parc. č. 140/3, 138/8, 140/14 a tvar parc. č. 138/3 nie je určený správne. Na základe toho súd vychádzal v tomto konaní z GP č. 241-1-2510-8-81, ktorý bol pre stanovenie priebehu hraníc pozemkov určujúci. Parc. č. 140/3 ako zbytková parc. o výmere 68 m² bola vytvorená až podľa GP č. 23/97, ktorý ale súd neaplikoval pri určení hraníc pozemku. Ako už bolo viackrát uvedené, jediný GP, ktorý určil polohové určenie parcel č. 138/3, 140/3 a 143/3, je práve GP č. 241-1-2510-8-81. Zo znaleckého posudku Ing. Wágnera č. 18/2013 a 1/2017 mal súd tiež preukázané, že pozemok parc. č. 138/8 bol celý vytvorený z pôvodného PK pozemku parc. č. 140/2, tj. celkovou výmerou 17 m² (diel 1 prílohy č. 2) a pozemok parc. č. 140/3 bol sčasti vytvorený z pôvodného pozemku parc. č. 140/2 o výmere 25 m² (diel 2 prílohy č. 2) a sčasti z pôvodného pozemku parc. č. 922/3 o výmere 4 m² (diel 3 prílohy č. 2). Kontrolný posudok znalkyne Ing. Vetterovej potvrdil závery predchádzajúceho posudku. Ďalej zo znaleckého posudku Ing. Wágnera č. 18/2013, konkrétne prílohy č. 3 a 4 - grafické nákresy, vyplýva priebeh hranice pozemkov a existujúceho murovaného oplotenia, a to súradnicami bodov 496 289-76, 1 262 116-44 a 496 328-48, 1 262 149-60.

Na základe znaleckého posudku Ing. Wágnera súd ďalej zistil, že hranica pozemkov prebieha pod stavbou murovaného oplotenia, pričom oplotenie je vlastníctvom žalobcu a pozemky pod ním - parc. č. 140/3 je v katastri nehnuteľností evidovaná vo vlastníctve žalovaných a parc. č. 138/8 vo vlastníctve žalovaného v 1. rade. Vychádzajúc z uvedeného, súd prijal záver, že parc. č. 138/8 a 140/3 sa prekrývajú s parc. č. 140/11, tj. ide o tzv. duplicitné vlastníctvo, čo potvrdila vo svojej výpovedi aj znalkyňa Ing. Vetterová. Tým pádom došlo k spochybneniu údajov v katastri nehnuteľností, preto bolo nevyhnutné vyriešiť aj otázku vlastníckeho práva k dotknutým parc. č. 138/8 a 140/3. Súd si musel preto vyriešiť, kto je vlastníkom sporných nehnuteľností - parc. č. 138/8 a 140/3, tj. či žalobca alebo žalovaní. Medzi základné okolnosti, ktoré nasvedčujú v prospech oprávnenosti držby vecí, patrí aj okolnosť, kto ako vec nadobudol, či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdaci titul. Z hľadiska dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je právne relevantnou len tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu (prípadne aj len domnelého - putatívneho) nadobudnutia vlastníctva. Domnelým titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu (v súlade so zákonom zakladajúceho vznik vlastníctva), chýba pri nej ale niektorá stránka (vlastnosť, znak), ktorú pre nadobudnutie vlastníctva vyžaduje objektívne právo. Takýmto domnelým titulom môže byť v praxi napríklad dedičské rozhodnutie o nadobudnutí vecí, ktorá však v čase smrti poručiteľa objektívne nepatrila do jeho majetku alebo neprávoplatné rozhodnutie súdu určujúce vlastníctvo veci alebo kúpna či darovacia zmluva, ktorá je z niektorého dôvodu neplatná (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/17/2016 zo dňa 24. 04. 2017). Žalobca súdu preukázal, že jeho právni predchodcovia boli dobromyseľní pri nadobúdaní vlastníckeho práva k parcele č. 140/11, ktorá sa inak prekrýva s parc. č. 140/3 a 138/8, so zreteľom na všetky okolnosti, obzvlášť na existenciu oplotenia, ktoré vybudoval žalovaný v 1. rade v roku 1983, čo sám aj pred súdom potvrdil. Hranice pozemkov v teréne neboli doposiaľ menené ani právnymi predchodcami žalobcu a práve zo záverov znaleckého posudku Ing. Wágnera a kontrolného posudku Ing. Vetterovej je zrejmé, že vlastníkom parc. č. 138/8 a 140/3, doteraz evidovaných na LV č. XX a XXXX, má byť žalobca. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že parc. č. 140/3 vznikla až podľa GP č. 23/97, pričom podľa LV č. X pre. k. ú. W., Obec Podhorany bola evidovaná ako vlastníka na základe del. protokolu až v roku 2001 (Z 5499/2001) (čl. 189). Súd dospel k záveru, že žalobca v danom prípade preukázal, že užívaci stav nehnuteľností v čase, kedy vstúpil do ich užívania, zodpovedá súčasnému užívaciemu stavu, ktorá okolnosť ho viedla k presvedčeniu, že kúpil a užíva jemu patriacu časť nehnuteľnosti. To isté platilo aj vo vzťahu k jeho právnym predchodcom, ktorí ako podieloví spoluvlastníci nehnuteľnosť užívali ako svoju vlastnú, pričom minimálne od roku 1983 ju mali aj zo strany žalovaných oplotenú. Preto súd vyvodil záver, že žalobcu treba považovať za oprávneného držiteľa, ktorý splnením podmienok podľa § 134 Občianskeho zákonníka zo strany jeho predchodcov, sa stal vlastníkom parc. č. 138/8 a 140/3 titulom ich kúpy. Pretože súčasný užívaci stav zodpovedá užívaciemu stavu minimálne od roku 1983, boli podľa súdu právni predchodcovia žalobcu, ako aj žalobca so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľnými držiteľmi sporných častí nehnuteľností inak patriacich podľa evidencie katastra nehnuteľností žalovaným. To opodstatňuje prijať záver, že k nim nadobudol žalobca vlastnícke právo na základe kúpnej zmluvy z 04. 07. 2000. Keďže tento stav trval minimálne od roku 1983 až do roku 2006, tak je splnená aj podmienka užívania nehnuteľností po dobu 10 rokov, pričom doba užívania nehnuteľností jeho právnymi predchodcami trvala minimálne od roku 1983 do 2000, čo je 17 rokov. Právni predchodcovia boli zaevidovaní na LV č. XXXX, k. ú. W. v roku 1999 ako vlastníci, titulom nadobudnutia bolo osvedčenie vyhlásenia o vydržaní vo forme notárskej zápisnice. V tom období sa vyžadovalo k vydržaniu aj vyjadrenie obecného úradu, v obvode ktorého je nehnuteľnosť, že nemajú ku vzniku uvedeného práva občana výhrady. Keďže pri osvedčení vyhlásenia sa musela preukazovať aj nepretržitosť držby (§ 63 Notárskeho poriadku, účinnom v čase 1999), právni predchodcovia žalobcu ju museli užívať minimálne 10 späťne, tj. od roku 1989. Po celú dobu užívania neboli právni predchodcovia žalobcu nikým rušení, nikto, ani žalovaní, nemali žiadne námietky alebo výhrady k užívaniu pozemku z ich strany. Teda, právni predchodcovia žalobcu min. od roku 1983 (vybudovania oplotenia) boli v dobrej viere, že im pozemok patrí vo výmere ohraničenej plotmi a takto vymedzenú ohraničenú parcelu dobromyseľne ako svoju užívali a v tomto užívaní neboli nikým rušení až do roku 2000, kedy ju predali žalobcovi. Z pohľadu času sa nikdy nestalo až do roku 2006, než bol žalobca vyrozumený o podaní žalovaného v 1. rade ohľadne spornosti hranice pozemku, niečo, čo by pri obvyklej miere opatrnosti, ktorú bolo možné so zreteľom ku všetkým okolnostiam po žalobcovi a jeho právnych predchodcov požadovať, mohlo viesť k tomu, aby zistil, resp. zistili, skutočné právne vzťahy. Žalobca a jeho právni predchodcovia, to isté platí aj pre žalovaných, nenadobudli nehnuteľnosti, ktoré by nepoznali, ale boli na nich prevedené kúpnu zmluvou, resp. prededené, pričom išlo o nehnuteľnosti bezprostredne užívané ich rodinami, a preto nemali dôvod sa zaujímať o ich parametre. V danej veci bola preukázanou právnymi predchodcami žalobcu, ako aj samotným žalobcom oprávnená držba, teda faktické ovládanie veci alebo

vykonanie práva späté s vôľou nakladať s nimi ako so svojimi v dobrej viere, že držiteľovi veci patria v čase vzniku držby, ako aj počas 10-ročnej i viac vydržacej lehoty (min. od roku 1983 až do r. 2006, tj. 23 rokov). Túto dobrú vieru súd hodnotil objektívne, nielen zo subjektívneho hľadiska, z hľadiska osobného presvedčenia, samotného presvedčenia. Objektívnosť vyplýva zo skutočnosti, že po zameraní bolo zistené, že stavba murovaného plotu sa nachádza na hranici medzi pozemkami parc. č. 140/14 a 140/3, pričom hranica pozemku parc. č. 140/3 nezodpovedala hraniciam pozemkov definovaným v GP č. 241-1-2510-8-81. Pretože súd pre tento spor aplikoval práve tento GP č. 241-1-2510-8-81, mal preukázané, že pozemky parc. č. 140/3 (29 m²) a parc. č. 138/8 (17 m²) zasahujú na pôvodné pozemky určeného operátu, a to parc. č. 140/2 a 922/3. Súd mal zo znaleckého posudku Ing. Wágnera preukázané, že pri aplikácii GP č. 241-1-2510-8-81, zameraný plot, vystavaný žalobcom, je síce umiestnený na nehnuteľnostiach, ktoré by podľa evidencie katastra nehnuteľností mali patriť žalovaným, resp. žalovanému v 1. rade, ale vzhľadom na skutočnosť, že tak ako žalobca, ako aj jeho predchodcovia, neboli počas celej držby od roku 1983 až do roku 2006 nikým rušení, ani susedmi, boli po celú dobu oprávnenými držiteľmi a rešpektovali hranice tak, ako boli vytvorené žalovaným v 1. rade stavbou oplotenia, nadobudli vlastnícke právo k nim ešte právni predchodcovia žalobcu (O.t J., G. M., W. J.) formou vydržania. Súd nemal pochybnosti o dobromyseľnosti právnych predchodcov žalobcu, ani o poctivosti právneho dôvodu nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k žalovaným nehnuteľnostiam v časti pozemku na strane susediacej s pozemkami žalovaných. V konaní nebolo preukázané, že niekto z právnych predchodcov žalobcu, resp. aj žalobcu do roku 2006, rušil v držbe pozemku, či jeho užívaní. Ak sa aj namietal nesúlad užívacieho stavu so stavom právnym, resp. zapísaným v katastri nehnuteľností, súd konštatoval, že právni predchodcovia žalobcu boli dobromyseľnými držiteľmi parcely, neboli rušení v užívaní a vydržacia doba im uplynula najneskôr v roku 1993. Dobromyseľnosť u žalobcu mohla objektívne zaniknúť až momentom upozornenia žalovanými v roku 2006, avšak v tom čase už bola splnená podmienka trvania oprávnenej držby. Žalovaní nepreukázali, že by žalobca, ako aj jeho predchodcovia od začatia užívania pozemku mali mať vedomosť o posune hranice zo strany žalovaných smerom k ich pozemku, a navyše, podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Žalovaní, napriek tomu, že tvrdili, že pôvodná ohrada bola zrušená, túto skutočnosť žiadnym hodnoverným dôkazom súdu nepreukázali. Zo znaleckého posudku Ing. Vetterovej č. 02/2019 okrem iného vyplýva, že pzkn. parc. č. 140/2, z ktorej vznikla CKN parc. č. 138/8 v celosti a CKN parc. č. 140/3 (vo výmere 25 m²), bola evidovaná v pzkn. vl. č. 107. Nehnuteľnosti evidované v pzkn. vl. č. 107 boli predmetom dedičského konania v príslušnom spoluvlastníckom podiele v rámci rodiny J. (neb. V., Q.). Pôvodná pzkn. parc. č. 922/3, z ktorej vznikla CKN parc. č. 140/3 (vo výmere 4 m²), bola evidovaná v pzkn. vl. č. 108. Nehnuteľnosti evidované v pzkn. vl. č. 108 boli predmetom dedičského konania v príslušnom podiele v rámci rodiny J. (neb. V.) a sú evidované na LV č. XXXX (príloha č. 12 posudku). Ani na jednej z týchto pzkn. vložiek neboli evidovaní právni predchodcovia žalovaných, resp. žalovaného v 1. rade, tí boli evidovaní ako vlastníci pzkn. vl. č. 705, tj. parc. č. 923. Dokazovanie vykonané v predmetnom spore potvrdilo, že pozemky v danej lokalite boli v teréne pôvodne vytýčené stĺpmi a takto boli aj dlhodobo užívané. Žalovaní tento stav minimálne do roku 2006 nenamietali, spory v tejto súvislosti medzi stranami sporu, resp. medzi právnymi predchodcami žalobcov a žalovanými dovedy neboli. Je tiež zrejmé, že žalobca tak rodinný dom, ako aj oplotenie medzi spornými pozemkami vybuďoval na základe vydaného stavebného povolenia a ohlásenia a vo vzdialenostiach počítaných od existujúcej užívacej hranice pozemkov. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalovaní sporné pozemky - parc. č. 140/3 a 138/8 nikdy neužívali a ani nemohli užívať, pretože tie sa v skutočnosti prekrývajú s parc. č. 140/11 a ak aj došlo k vzniku parc. č. 140/3 o výmere 68 m² podľa GP č. 23/97 a parc. č. 138/8 o výmere 17 m² podľa GP č. 119/2011, na tieto GP súd pri rozhodovaní neprihliadal, pretože nezobrazovali právny pozemno-knižný stav, ako aj stav podľa registra C KN, ktorý je inak v prípade tohto konania smerodajný. Preto ani neprichádzalo do úvahy prípadné dobromyseľné nadobudnutie vlastníckeho práva k pozemku od Obce Podhorany žalovanými, teda tak, ako to inak uviedol ich právny zástupca vo vyjadrení zo dňa 30. 05. 2018. Súd prvej inštancie, vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu, žalobe vyhovel, keď žalobca preukázal naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva v zmysle § 137 písm. c) CSP, nakoľko bez rozhodnutia súdu o určení vlastníckeho práva by zostalo právne postavenie žalobcu neisté a existuje nezhoda medzi stavom právnym a skutočným. Taktiež považoval za dôvodnú žalobu o určenie priebehu hranice pozemkov, keďže správnosť hranice medzi susednými pozemkami bola medzi stranami sporná. Ide vlastne o spor medzi vlastníckymi susediacimi nehnuteľnosťami týkajúci sa priebehu hranice, a nakoľko ide o vlastnícky spor, tak tento je možné riešiť len určovacou žalobou (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 205/2018 zo dňa 08. 03. 2018). S poukazom na vyššie uvedené súd určil priebeh hranice podľa súradnice bodov tak, ako je to uvedené vo výroku I. rozsudku. Zároveň, vzhľadom na to, že

vyvstala otázka duplicitného vlastníctva (parc. č. 140/3, 138/8 a 140/11), rozhodol v záujme zosúladienia právneho stavu so stavom faktickým aj o určení vlastníckeho práva v prospech žalobcu, tak ako je to uvedené vo výroku II. rozsudku. Súd žalobe vyhovel pre splnenie zákonných podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 Občianskeho zákonníka zo strany právnych predchodcov žalobcu. Žalobca nadobudol vlastnícke právo k parc. č. 140/3 a 138/8 titulom kúpnej zmluvy. Týmto rozhodnutím nedôjde ani k porušeniu ústavného práva žalovaných podľa čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. Podľa citovaných ustanovení súd skúmal aj to, či nedošlo k porušeniu ústavnej zásady primeranosti spravodlivosti ochrany práv, a teda, či nedošlo k hrubému nepomeru medzi právom žalobcu vlastníť nehnuteľnú vec a právom žalovaných vlastníť nehnuteľnú vec. Vzhľadom k tomu, že predmetom sporu bola malá časť pozemku v celkovej výmere 46 m² (17+29), táto bola od začiatku ohradená a užívaná ako súčasť pozemkov žalobcu a jeho právnych predchodcov, pričom nikto túto skutočnosť nenamietal a nemal o nej pochybnosti vrátane žalovaných až do roku 2006, dospel súd k záveru, že nešlo o hrubý nepomer medzi právami vlastníť majetok žalobcom, tak isto, ako aj žalovanými, čím nedošlo k porušeniu ústavného princípu rovnosti spravodlivosti a ochrany práva vlastníť majetok. Súčasťou rozsudku je i znalecký posudok Ing. Wágnera č. 18/2013, ktorého prílohou sú grafické prílohy zobrazujúce priebeh hranice pozemkov, ako aj posudok č. 1/2017, ktoré preukazujú znalecký náskres presahu pozemkov KNC na pozemky určeného operátu. Na základe toho, že súd vyhodnotil žalobu žalobcu ako dôvodnú a vyhovel jej, žalobu žalovaných, ktorou sa domáhali odstránenia neoprávnenej stavby murovaného oplotenia, zamietol (výrok III.). Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že stavba sa nachádza na pozemkoch, ktorých vlastníkom je žalobca, a to titulom kúpnej zmluvy z 04. 07. 2000, pretože vlastnícke právo k pozemkom nadobudli titulom vydržania jeho právni predchodcovia (predávajúci podľa kúpnej zmluvy z 04. 07. 2000).

1.5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP a o trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobca bol plne úspešný v časti žaloby žalobcu o určenie hraníc pozemkov a vlastníckeho práva, ktorá bola pôvodne vedená pod sp. zn. 9C/46/2015. Zároveň bol žalobca plne úspešný aj v časti žaloby žalovaných o odstránenie neoprávnenej stavby, ktorá bola pôvodne inak vedená pod sp. zn. 9C/123/2012. Preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v oboch žalobách (výrok IV. a V. rozsudku). Strany sporu v priebehu konania nenavrhli a ani súd nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by mal prípadne postupovať podľa § 257 CSP a náhradu trov konania žalobcovi nepriznať. Zároveň súd rozhodol o nároku štátu na náhradu trov konania, ktoré boli hradené z prostriedkov štátu, a to v súvislosti so znaleckým dokazovaním, a to za znalecký posudok Ing. Wágnera (č. I. 136 spisu sp. zn. 9C/123/2012). Rozhodol tak, že priznal štátu nárok na náhradu trov konania, ktoré súd platil v konaní, a to voči žalovaným v 1. a 2. rade. Na základe výsledku sporu podľa § 255 ods. 1 CSP, keďže žalovaní boli v konaní neúspešní, sú povinní nahradiť štátu trovy konania, ktoré boli hradené z rozpočtových prostriedkov štátu (výrok VI. rozsudku). Pretože nebolo doposiaľ rozhodnuté ani o nároku znalca Ing. Adriany Vetterovej, súd podľa § 255 ods. 1 CSP rozhodol, že žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí boli v konaní neúspešní, nahradia znalcovi znalečné, a to v rozsahu 100% O výške rozhodne rovnako vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok VII. rozsudku).

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali žalovaní v 1. a 2. rade v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorým je skutočnosť, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, § 365 ods. 1 písm. f) CSP, ktorým je skutočnosť, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ktorým je skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedli, že konštatovanie súdu, že súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaný v 1. rade v roku 1983 oplotil pozemok, ktorý aj užíval a až následne kúpil od Obce Podhorany parc. č. 140/3 v roku 2003 až 2004, sa nestotožňuje s tým, čo uviedol on na pojednávaní dňa 24. 03. 2016 a tým, čo uviedol jeho právny zástupca hneď po jeho vyjadrení. Z citovaných častí výpovede jeho osoby (žalovaného v 1. rade) a jeho právneho zástupcu je zrejmé, že nie je možné len izolovane poukazovať na výpoveď jeho osoby, ktorá bola uskutočnená na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 09. 02. 2012 v rámci konania vedeného Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 9C/123/2012. Z jeho následných výpovedí, ktoré uskutočnil na neskorších pojednávaní, totiž vyplýva, že pozemok s parc. č. 140/3 bol pôvodne oddelený správne, nakoľko tu bol niekdajší „starý plot“, na ktorom on menil len pletivo. Tento starý plot sa nachádzal medzi parcelami 140/11 a 140/3. Podľa tohto starého plotu nebola parcela 140/3 zabratá žalobcom. Potvrdil

aj to, že on postavil nový plot až v roku 1997, ktorý sa nachádzal na pozemku s parc. č. 138/3. K postaveniu tohto oplotenia prišlo ešte v čase, kedy nebol vlastníkom pozemku s parc. č. 140/3. Je teda potrebné rozlišovať staré oplotenie a oplotenie novšie, ktoré vybudoval on, žalovaný v 1. rade v roku 1997. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je možné označiť argumentáciu, od ktorej jednak súd, ako aj žalobca, odvodzuje dobromyseľnosť spornej držby pozemku s parc. č. 140/3 a 138/8 za nepravdivú. Skutočnosti, ktoré uvádza súd v bode 61. napadnutého rozsudku nie sú pravdivé a nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Uvedená skutočnosť má veľmi podstatný význam vo vzťahu aj k tomu, či právni predchodcovia žalobcu mohli byť/boli dobromyseľní v držbe predmetných pozemkov, a teda, či je v ich prípade možné započítať dobu, po ktorú mali tieto sporné pozemky v údajne dobromyseľnej držbe. Navyše, vo svojej výpovedi, ktorú uskutočnil na pojednávaní zo dňa 24. 03. 2016, uviedol, že mal s právnymi predchodcami žalobcu - s p. O. J. veľmi dobrý vzťah a je toho názoru, že právny predchodca žalobcu mal vedomosť o tom, ktoré parcely patrili do jeho vlastníctva. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, je rovnako tak možné považovať za pochybné tvrdenie, že by bolo možné započítať do vydržacej doby aj dobu, počas ktorej mali v dobromyseľnej držbe sporné parcely právni predchodcovia žalobcu. Je toho názoru, že v súvislosti s vydržacou dobou nemohol súd prihliadať na držbu právnych predchodcov žalobcu, nakoľko títo mali vedomosť o tom, kde sa sporné parcely nachádzali, ako aj to, aké boli vlastnícke vzťahy k sporným parcelám. Posudzovať mohol len dobu, po ktorú mal v držbe sporné pozemky žalobca, avšak samotný žalobca sa vyjadroval na pojednávaní zo dňa 09. 10. 2012, ktoré sa konalo v rámci konania vedeného pod sp. zn. 9C/123/2012, že signály o tom, že žalobca užíva cudzie pozemky boli. Žalovaný v I. rade vo svojich výpovediach opakovane uviedol, že upozorňoval jednak samotného žalobcu, ale aj jeho otca, aby neodstraňovali vytyčovacie kolíky. Rovnako ich právny zástupca vo vyjadrení zo dňa 27. 07. 2015 uviedol, že žalovaného opakovane upozorňovali na skutočnosť, že existujú dôvodné pochybnosti o jeho výlučnom vlastníctve k pozemku a žalovaný bez toho, aby si tieto skutočnosti akýmkoľvek spôsobom reálne overil, zrealizoval drobnú stavbu - murované oplotenie. Na pojednávaní dňa 21. 06. 2018 ich právny zástupca uviedol, že bez ohľadu na aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, žalobca nespĺňa ani len základnú podmienku vydržania, ktorého sa domáha, a to dobromyseľnosť, vzhľadom na to, že žalobca bol opakovane zo strany žalovaných dopytovaný, že pozemky, ktoré sú sporné mu nepatria, a naopak, patria žalovaným. Súd sa s touto argumentáciou nijako nezaoberal a vzal do úvahy len fakty, ktoré boli na prospech výroku o vydržaní žalobcu. Súd nepovažoval za potrebné nijako ozrejmiť to, čo považoval žalobca za uvedené signály a kedy ich začal vnímať. On riadne špecifikoval, že žalobcu upozorňoval na nedobromyseľnú držbu, a navyše, ich predchádzajúci právny zástupca opakovane jednak vo svojich písomných podaniach, ako aj vo svojich ústnych prednesoch poukazoval na to, že nie sú splnené podmienky na konštatovanie vydržania. Súd sa nevysporiadal s ich podstatnými argumentmi a vzal do úvahy len jednostranné tvrdenia žalobcu, čím zaťažil napadnutý rozsudok vadou jeho nepreskúmateľnosti. Súd sa s ich argumentáciou ohľadom existencie viacerých oplotení nijakým spôsobom nevysporiadal, čím rovnako tak zaťažil napádaný rozsudok vadou nepreskúmateľnosti. Súd neuviedol, prečo neprihliadol na nimi uvádzané argumenty ohľadom množstva oplotení, ktoré sa nachádzali medzi pozemkami s parc. č. 140/3, 138/8 a 140/11. Sú toho názoru, že pre rozhodnutie o merite veci išlo o veľmi podstatné skutočnosti, nakoľko nimi uvádzané argumenty spochybňujú právny základ, na podklade ktorého malo dôjsť k údajnému vydržaniu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Rovnako tak nie je pravdou, čo uvádza súd v bode 62. napadnutého rozsudku a to, že nezhody ohľadom priebehu hraníc pozemkov s parc. č. 140/3 a 140/11 začali v roku 2006. Otázka je, prečo súd v tejto časti nespomína aj pozemok parc. č. 138/8. Nie je zrejmé, kedy podľa názoru súdu začali nezhody ohľadom priebehu hraníc vo vzťahu k pozemku s parc. č. 138/8. V rozsudku nie je riadne zdôvodnené, na základe čoho súd konštatuje v bode 64., že má za preukázané, že žalobca a aj jeho právni predchodcovia užívali nehnuteľnosti v takom stave, ako boli v teréne ohraničené oplotením, nerušene od roku 1983, ktoré postavil žalovaný v 1. rade až do roku 2006. Jednak súd nevyhodnotil v podstate nesporné tvrdenia všetkých strán konania, že existovali signály o tom, že žalobca užíva nehnuteľnosti, ktoré mu nepatria, a jednak sa nezaoberal ani tým, že on poukazoval na rôzne, minimálne dve oplotenia, ktoré sa nachádzali na parcelách 140/3, 140/11 a 138/8. Uviedol, že obe strany potvrdili, že bolo avizované, že žalobca užíva nehnuteľnosti, ktoré mu nepatrili. Nie je pravdou, že do roku 2006 nikto nespochybňoval skutočný stav. Žalovaní žalobcu upozorňovali na to, že užíva pozemky, ktoré mu nepatria aj pred rokom 2006. V bode 70. napadnutého rozsudku súd konštatoval, že žalobca preukázal dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcu pri nadobúdaní pozemku s parc. č. 140/11. Dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcu pri nadobudnutí vlastníckeho práva k pozemku s parc. č. 140/11 nie je pre toto konanie až taká podstatná. Pri tomto konštatovaní je však podstatnejšie to, že súd pracuje s informáciou, že oplotenie bolo vybudované v roku 1983 žalovaným v 1. rade. Súd teda aj v rámci tohto bodu uvádza skutočnosti, ktoré nie sú

pravdivé. Takto však súd nepostupoval, čím zaťažil tento rozsudok vadou jeho nepreskúmateľnosti. Konštatovanie súdu v bode 72., že rozsah, v akom parcelu č. 140/11 užíva momentálne žalobca, je daný už od roku 1983, nie je pravdivé. Celý rozsudok a argumentácia žalobcu sa odvíja len od jedného konštatovania jeho osoby, ako žalovaného v I. rade, že oplotil pozemok v roku 1983, pričom toto oplotenie malo predstavovať oplotenie, vedľa ktorého žalobca postavil murovaný plot. Uvedené však nie je pravda. Súd teda vychádza z toho, že od roku 1983 až do roku 2006 bola držba sporných pozemkov s parc. č. 140/3 a 138/8 dobromyseľná a nerušená. Ak aj právni predchodcovia vydržali vlastnícke právo k pozemku s parc. č. 140/11, neznamená to, že vydržali už vtedy aj vlastnícke právo k pozemkom s parc. č. 140/3 a 138/8. Mohli maximálne vydržať vlastnícke právo k pozemku parc. č. 140/11 o výmere, ktorá prislúchala k tomuto pozemku, čomu by určite obsahovo zodpovedala aj notárska zápisnica, obsahom ktorej bolo konštatovanie o vydržaní vlastníckeho práva k pozemku parc. č. 140/11. Uvedol, že žalovaný v I. rade na pojednávaní ozrejmil, že starý plot sa nachádzal medzi parcelnými číslami 140/11 a 140/3, pričom podľa tohto starého plotu nebola parcela 140/3 zabratá žalobcom. Žalovaný v I. rade sa vyjadril, že až v čase, keď budoval plot v roku 1997, posunul hranicu smerom do jeho pozemku. Uvedol, že tento plot vyrobil na prosbu p. O. J., ktorý bol ich susedom a mal s ním veľmi dobrý vzťah. Ide o toho O. J., ktorý bol jedným z predávajúcich v rámci kúpnej zmluvy, na základe ktorej nadobudol žalobca vlastnícke právo k pozemku s parc. č. 140/11. Z jeho vyjadrení preto vyplýva, že susedia, minimálne p. O. J., mal vedomosť o tom, kde sa reálne nachádza hranica pozemku s parc. č. 140/11, preto nemohla byť založená dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcu, a teda nie je možné započítavať do vydržacej doby aj obdobie, kedy mali pozemok s parc. č. 140/11 vo vlastníctve právni predchodcovia žalobcu. Žalobca nijakým spôsobom nespochybnil tvrdenie jeho osoby, ako žalovaného v I. rade a tvrdenie ich právneho zástupcu, ktoré boli uvedené na pojednávaní zo dňa 24. 03. 2016. V napadnutom rozsudku sa súd opiera o rok 1983, ako o počiatočný rok pre počítanie vydržacej doby, čo je však nesprávna úvaha, vzhľadom na skutočnosti, ktoré počas konania uvádzal ako žalovaný v I. rade. Dobromyseľnosť mohla byť daná u žalobcu samotného, avšak maximálne od roku 2000 do roku 2006, pričom aj toto rozmedzie je sporné, vzhľadom na vyjadrenie žalobcu, ktorý sám uviedol ešte na pojednávaní zo dňa 09. 10. 2012, že boli určité signály o tom, že časti pozemku, ktorý žalobca užíval, patrili žalovaným. Spornými sú aj tvrdenia, že to boli už právni predchodcovia žalobcu, kto vlastne splnil podmienky na vydržanie vlastníckeho práva k sporným parcelám č. 140/3 a 138/8. Napriek tomu, že ako žalovaní tvrdili, že došlo k zrušeniu pôvodného oplotenia, tak túto skutočnosť údajne nijakým spôsobom nepreukázali. Sú však toho názoru, že žalobca sa k uvedenej, nimi tvrdenej skutočnosti nijakým relevantným spôsobom nevyjadril, a teda nimi uvádzané skutočnosti ani nijakým relevantným spôsobom nepoprel, preto je nutné ich považovať za nesporné. V takomto prípade nebolo ich povinnosťou preukazovať tieto tvrdenia. Vzhľadom na to, že ide o veľmi podstatné tvrdenia (tie, ktoré sa týkajú starého oplotenia, posunu oplotenia a budovania oplotenia v roku 1997), tak súd sa len veľmi nedostatočným spôsobom vysporiadal s nimi uvádzanými argumentmi a najmä tým, prečo ich nevzal do úvahy. V bode 79. napadnutého rozsudku sa uvádza, že spory v súvislosti s užívaním pozemkov a vytyčením hraníc pozemkov neboli sporné medzi právny predchodcami žalobcu a nimi ako žalovanými. Uvedené konštatovanie je len logickým výsledkom toho, že medzi nimi a právny predchodcami žalobcu boli dobré vzťahy a každý akceptoval a mal vedomosť o stave, ktorý bol daný na základe pôvodného - „starého“ oplotenia. Tento stav bol prerušený vyvlastnením, avšak následne došlo k odkúpeniu parcely č. 140/3 od obce, čím sa obnovil v podstate pôvodný stav. Logicky sa dá odôvodniť aj to, že rodinný dom žalobcu je postavený vo vzdialenosti 2 metrov od hranice pozemku. Žalobca totiž vychádzal od oplotenia, ktoré bolo vybudované v roku 1997, kedy nemali odkúpenú parcelu 140/3. Po preštudovaní bodu 80. napadnutého rozsudku prichádzajú k tomu, že súd zvolil odlišný spôsob hodnotenia jednotlivých parciel, ktoré boli vyhotovené geometrickým plánom č. 23/97. Súd uviedol, ak aj došlo k vzniku parc. č. 140/3 o výmere 68 m² podľa GP č. 23/97 a parc. č. 138/8 o výmere 17 m² podľa GP č. 119/2011, na tieto GP súd pri rozhodovaní neprihliadal, pretože nezobrazovali právny a pozemno-knižný stav, ako aj stav podľa registra C KN, ktorý je inak v prípade tohto konania smerodajný. Súd teda považoval za sporné, že mohla existovať parcela č. 140/3 o výmere 68 m², nakoľko vznikla na základe GP, ktorý nebol správny. Zo záverečnej časti znaleckého posudku Ing. Adriany Vetterovej, konkrétne z odpovede nachádzajúcej sa na strane 8 tohto znaleckého posudku, je zrejmé, že pozemok s parc. č. 140/11 bol vytvorený ako novovytvorená parcela práve geometrickým plánom č. 23/97. Uvedený spôsob vzniku parcely č. 140/11 o výmere 850 m² potvrdila samotná znalkyňa aj pri jej výsluchu na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 01. 06. 2021. Ak teda súd spochybňuje existenciu parcely č. 140/3 o výmere 68 m², tak potom ako môže akceptovať stav, že žalobca je vlastníkom pozemku s parc. č. 140/11 o výmere 850 m², resp. 696 m² (z pôvodnej výmer 850 m² bola odpočítaná výmera pozemku s parc. č. 140/13 o výmere 154 m²), keď aj táto parcela vznikla na základe geometrického plánu, ktorý bol vypracovaný v rozpore so zákonom? Vzhľadom na uvedený postoj súdu a hodnotenia vykonaného

dokazovania mala byť za pochybnú vyhodnotená aj parcela č. 140/11. Na strane 9 znaleckého posudku p. Vetterovej sa uvádza, že okrem iných aj parcela č. 140/11 je zakreslená nesprávne. Ďalej na strane 10 znaleckého posudku p. Vetterovej sa uvádza, že rozmery parcely č. 140/11 zodpovedajú síce meraným údajom, avšak umiestnenie parcely je posunuté. Nie je však presne uvedené, kam je posunutá táto parcela. Uvedené skutočnosti vnášajú do celého konania značné pochybnosti, pričom tieto mali byť počas prvostupňového konania odstránené. Uvedený stav nedovoľoval vydanie napadnutého rozsudku, nakoľko tým pádom nie je zrejmé, kde sa skutočne v priestore nachádza pozemok s parc. č. 140/11. Keďže neboli odstránené uvedené rozpory, považujú rozsudok za predčasný, a to aj z toho dôvodu, že sa súd nevysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré počas konania súdu uviedli. Vzhľadom na namietanú arbitrárnosť, nemohlo dôjsť ani k riadnemu vysporiadaniu sa s argumentmi, ktorými odôvodňovali ich pôvodnú žalobu o odstránenie oplotenia, ako neoprávnenej stavby. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti je zrejmé, že nimi napadnuté výroky nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, a najmä súd nedostatočne odôvodnil, prečo v merite veci rozhodol tak, ako je to uvedené v napadnutých výrokoch. K výroku o trovách konania uviedol, že súd nevykonal žiadne dokazovanie k možnosti postupu podľa ustanovenia § 257 CSP. Súd, aj napriek tomu, že bol povinný zaoberať sa možnosťou aplikácie ustanovenia § 257 CSP, žiadnym spôsobom neskúmal danosť dôvodov hodných osobitného zreteľa, čím postupoval v rozpore s ustanovením § 257 CSP. Poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 07. 2017 sp. zn. 2Cdo/I02/2017 a uviedli, že súd nevzal do úvahy pri rozhodovaní o trovách konania ani to, že nie ich chybou došlo k spornému určeniu hraníc pozemkov, o čom sa dozvedeli až v priebehu tohto konania na základe znaleckého dokazovania. Nebolo v ich možnostiach, aby o takomto závere mali vedomosť, nakoľko uvedenú skutočnosť bolo možné zistiť len na základe rozsiahleho a komplikovaného znaleckého dokazovania. Preto aj toto je skutočnosť, ktorá mala byť súdom vzatá do úvahy pri rozhodovaní o povinnosti náhrady trov konania. Ak by teda aj mal byť žalobca úspešný v tomto konaní, tak s určitosťou je vytvorený priestor pre konštatovanie, že žiadna zo strán konania nemá nárok na náhradu trov konania. Z uvedených dôvodov navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP a zároveň, aby vec vrátil Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných uviedol, že žalovaní v II. časti odvolania citovali „vytrhnuté“ body odôvodnenia napadnutého rozsudku a tiež citovali určité svoje tvrdenia, najmä z pojednávania zo dňa 24. 03. 2016, pričom z odôvodnenia odvolania nie je zrejmé, ktorý z uvedených odvolacích dôvodov žalovaní uplatňujú pri svojom jednotlivom odôvodnení. Uviedol, že tvrdenie žalovaných je zmätočné a tiež nelogické, nakoľko v konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobca kúpil od svojich predchodcov (J. v roku 2000 parc. č. 140/11 o výmere 850 m², pričom táto bola zo strany žalovaných (od ich pozemku) už oddelená oplotením, ktoré realizovali žalovaní. To potvrdili aj žalovaní. Žalobca v roku 2006 zrealizoval na uvedenom pozemku stavbu rodinného domu, za dodržania právnych predpisov, t.j. vzdialenosť 2 metre od plotu. Žalovaný v 1. rade na prvom pojednávaní dňa 09. 10. 2012 (v konaní č. k. 9C/123/2012) tvrdil, že oplotenie (ktoré videl na fotodokumentácii) postavil v roku 1983 (fotodokumentácia oplotenia bola pripojená žalobcom, ako žalovaným v tom čase, k jeho vyjadreniu k žalobe). Popri tomto existujúcom oplotení (stĺpy, železo, betón) si žalobca zo svojej časti pozemku č. 140/11, postavil murované oplotenie, a to po tom, ako mu Obec Podhorany listom zo dňa 28. 05. 2008 oznámila, že nemá námietky voči stavbe murovaného oplotenia. Až v roku 2011 sa žalovaní domáhali na Obce Podhorany odstránenia murovaného oplotenia žalobcu, pričom žalovaní boli v tejto veci odkázaní na podanie cestou súdu v stanovenej lehote, čo neurobili. Žalovaní nadobudli parcelu č. 140/3 od Obce Podhorany v roku 2003-2004. Žalobca poukázal na rozpory v tvrdení žalovaných spočívajúcich v skutočnosti, že na začiatku celého súdneho sporu, keď žalovaní boli žalobcami, nikde v žalobe, vyjadreniach, ani pri svojej účasti na pojednávaniach, netvrdili, že by realizovali viacero oplotení, a to ani pred nadobudnutím parc. č. 140/11 žalobcom. Žalobca tak, ako to už uviedol, kúpil od svojich predchodcov pozemok, ktorý bol oplotený a on, ani jeho predchodcovia nikdy s oplotením nemanipulovali. Žalovaní užívali susedný pozemok až po oplotenie, tak ako je to zachytené na fotodokumentácii (po oplotenie popri murovanom múre) a rovnako ho užívajú doteraz. Svoje ničím nepreukázané tvrdenie o realizácii oplotenia v roku 1997, uviedli na pojednávaní až v roku 2016, t.j. o 4 roky neskôr, v konaní 9C/46/2015. V jednom okamihu žalovaní tvrdia, že oplotenie postavili v roku 1983 - v čase vyvlastňovania pozemkov a v druhom okamihu tvrdia, že oplotenie postavili v roku 1997, kedy ohradili parcelu č. 140/3, ktorú však nevlastnili, resp. uvádzajú iné roky. Pri tomto účelovom tvrdení žalovaných je nutné uviesť, že žalovaní uzavreli kúpnu zmluvu s Obcou Podhorany až v roku 2003-2004, a nie v roku 1997, kedy ani nevedeli o existencii nejakej parcely č. 140/3, a teda tiež nie je zrejmé, z akého právneho dôvodu by si oplotovali pozemok, ktorý im v tom čase nepatrilo. Obec Podhorany bola

zaevidovaná ako vlastníka parc. č. 140/3 na LV č. až v roku 2001. Žalovaní svoje tvrdenie o stavbe plotu v roku 1997, ani v inom čase, ničím nepreukázali, pričom stavbu plotu je možné realizovať iba podľa podmienok stavebného zákona. Neozrejmili tiež, kde ploty stavali, na ktorom mieste, akými predpismi a povoleniami sa v daných obdobiach riadili, ako a na základe čoho si určovali hranice pozemkov. Nepravdivosti a účelovosti tvrdení žalovaných nasvedčuje aj fakt, že žalovaný v I. rade najskôr (v roku 2012) tvrdil, že oplotenie postavil v roku 1983 a jeho právny zástupca toto tvrdenie žalovaného (v roku 2016) ozrejmil tak, že išlo o plot, ktorý žalovaný v I. rade postavil v roku 1997, a ktorý zohľadňoval hranicu medzi jeho pozemkom a obecným pozemkom a neskôr dokúpil aj ten obecný pozemok a žalovaný odstránil oplotenie vybudované v roku 1997, po postavení murovaného oplotenia zo strany žalobcu, čo s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je nelogické. Žalobca však na str. 7 uvedenej zápisnice zo dňa 24. 03. 2016 druhý odsek, celú túto zmätočnú výpoveď žalovaného v I. rade, ohľadom ďalšieho oplotenia spochybnil a mal za to, že výpoveď je nepravdivá s poukazom na jeho výpovede na predchádzajúcich pojednávaniach. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, považuje tvrdenie žalovaných, uvedené na str. 8 odvolania, k bodu 77. napádaného rozhodnutia, o tom, že žalobca žiadnym spôsobom nikdy nepoprel tvrdenia žalovaných o stavbe plotov, za účelové a zavádzajúce. Z argumentácie žalobcu je jednoznačne zrejmé, že žalovaní začali namietat' stavbu murovaného oplotenia až v roku 2011, kedy Obec Podhorany začala priestupkové konanie vo veci porušenia stavebného zákona, a ktoré bolo následne zastavené z dôvodu, že žalobca preukázal povolenie stavebného úradu (ohlásenie drobnej stavby) s tým, že tento voči drobnej stavbe nemal žiadne námietky. Žalobca účelovosť vidí aj v tom, že žalovaný v I. rade do zápisnice z pojednávania zo dňa 24. 03. 2016 uviedol, že plot bol postavený asi okolo roku 2007, nevie to však presne. Takže žalovaný v roku 2016 už sám nevedel a nepamätal si, či a kedy vôbec nejaké oplotenie staval. Žalovaný v priebehu konania uviedol roky 1983, 1997 a 2007, pričom rozdiely v rokoch - 10 rokov a viac mu zjavne nerobia problém. Príslušné povolenie stavebného úradu na stavbu plotu však do rozhodnutia súdu nepredložili. Tieto účelové tvrdenia žalobca okamžite na pojednávaní dňa 24. 03. 2016 spochybnil. Žalobca, aj jeho právni predchodcovia užívali pozemok - parc. č. 140/11 v stave, v akom sa v súčasnosti nachádza a to minimálne od roku 1983. Aj právny zástupca žalovaných na pojednávaní dňa 29. 01. 2015 (v konaní č. k. 9C/123/2012 v tom čase ako žalobcov) uviedol, že faktické užívanie nehnuteľnosti ako také sporné nie je a nebude. Zo strany žalovaných došlo k odstráneniu oplotenia (existujúceho popri murovanom oplotení) po podaní žaloby žalovanými v roku 2012 (sp. zn. 9C/123/2012), pričom vlastne do podania žaloby žalobca a aj jeho právni predchodcovia rešpektovali hranice pozemkov tak, ako boli vytvorené žalovaným v I. rade stavbou jeho oplotenia. Žalobca nebol pri nadobudnutí vlastníctva právnymi predchodcami a ani žalovanými oboznámený s tým, že by hranice pozemku nemali byť totožné s aktuálnym oplotením, práve naopak, aj žalovaní susediace pozemky naďalej užívali v takej výmere, v akej boli oplotené. Po podaní žaloby žalovanými v konaní 9C/123/2012 (o odstránenie neoprávnenej stavby) bol uznesením prvostupňového súdu zo dňa 07. 08. 2013 ustanovený znalec Ing. Roman Wágner. Znalec vypracoval znalecký posudok č. 18/2013, z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, že v geometrickom pláne č. 241-1-2510-8-81, ako v jedinom, je zakreslený tak právny stav (pozemno-knižný), ako aj stav podľa registra C-KN. Znalec na str. 5 znaleckého posudku uviedol, že porovnal rastre katastrálnej mapy a rastre mapy určeného operátu (pozemno-knižné mapy a výsledkami geom. plánov následne vytváraných č. 23/97, 58/2011 a 119/2011, pričom zistil, že tieto nenadväzujú na pôvodný geom. plán č. 241-1-2510-8-81 (ktorý ako jediný vytvoril a definoval hranice pozemkov parc. č. 138/3 a 140/3), výsledkom čoho je, že novovytvorená parc. č. 140/3 o výmere 29 m² (geom. plán č. 119/2011) sa nachádza na pôvodnej parc. č. 140/2, ktorá bola výlučným vlastníctvom právnych predchodcov žalobcu. Žalovaní túto parcelu nadobudli od Obce Podhorany kúpnu zmluvou v roku 2004. Znalec zistil, že poloha odpredávanej parcely bola síce zadefinovaná geometrickým plánom (č. 119/2011), ktorý však nebol v súlade s vyššie uvedeným GP z roku 1988. V závere tejto časti znaleckého posudku znalec uviedol, že hranica pozemku parc. č. 140/3 nezodpovedá hraniciam pozemkov definovaných v geom. pláne č. 241-1-2510-8-81, čo jednoznačne vyplýva aj z prílohy č. 4 znaleckého posudku, ktorá zobrazuje hranice pôvodných právnych PK pozemkov (najmä č. 140/2 vo vlastníctve právnych predchodcov žalobcu). Na pojednávaní dňa 29. 01. 2015 súdom ustanovený znalec Ing. Wágner uviedol, že parc. č. 140/3 nie je v súlade s právnym stavom, teda s pôvodnými parcelami č. 440/22. Uviedol tiež, že to, čo je uvedené na str. 5 ZP, kde uvádzal, že parc. č. 140/3 sa nachádza na časti pozemku pôvodnej parc. č. 140/2, znamená, že je sčasti navrstvená na pôvodnej parcele č. 140/2. Nevedel sa však vyjadriť, v akej časti. S poukazom na výsledky znaleckého dokazovania, žalobca na pojednávaní dňa 29. 01. 2015 podal návrh na určenie vlastníckeho práva parc. č. 140/3 a parc. č. 138/8. Žalobca sa až na pojednávaní v uvedenom čase (v roku 2015) dozvedel o duplicitu vlastníctva. Následne na pojednávaní dňa 24. 03. 2016 žalobca žiadal prvostupňový súd o pripustenie zmeny petitu a jeho doplnenie. Súčasne navrhol doplniť znalecký posudok č. 18/2013 uvedeným znalcom, vrátane

zakreslenia parcely č. 140/3 a 138/8 v rozsahu zasahujúcom na pôvodnú parcelu č. 140/2. Žalobca tak do vypracovania znaleckého posudku č. 18/2013 nemal vedomosť o tom, že parc. č. 140/3 a 138/8 sú navrstvené a nachádzajú sa na jeho parcele pôvodne označenej ako parc. č. 140/2, teda sa prekrývajú. Takže do tejto doby mal za to, že je to jeho parcela, resp. parcela jeho právnych predchodcov, avšak očíslovaná ako parcela č. 140/11 (pôvodne 140/2). Čo sa týka vydržania, súd sa s týmto riadne a dostatočne vysporiadal v bode 72. napadnutého rozhodnutia. Z podkladov nachádzajúcich sa v spise jednoznačne vyplýva, že sporné parcely 140/3 a 138/8 boli vytvorené z parciel patriacich predchodcom žalobcu. Parc. č. 140/3 bola sčasti vytvorená z pôvodného pozemku p. č. 140/2 o výmere 25 m² (diel 2) vo vlastníctve predchodcov žalobcu a z časti z pôvodného pozemku p. č. 922/3 o výmere 4 m² (die 13), a teda tieto nikdy neboli vlastníctvom žalovaných, ani ich právnych predchodcov. Parcela č. 138/8 bola celá vytvorená z pôvodného pozemku p. č. 140/2 o výmere 17 m² (diel 1). Žalovaný v I. rade svoje tvrdenia neustále mení, prispôbuje danej situácii k tvrdeniu žalobcu, avšak ničím svoje tvrdenia nepreukazuje. Celé svoje odvolanie žalovaní založili na (nepreukázanom) tvrdení o stavbe plotov v rôznych obdobiach. V čase, keď kúpil pozemok - parc. č. 140/11 v roku 2000, tak zo strany žalovaných stálo oplotenie a to tak, ako je to zachytené na fotodokumentácii, založenej v spise. Úplne nelogicky preto vyznieva tvrdenie žalovaných v odvolaní, že sa jednalo o plot medzi parc. č. 140/11 a parc. č. 140/3, pričom žalovaný menil iba pletivo, pričom v danom čase neboli vlastníkmi parc. č. 140/3, t.j. žalovaní postavili plot na cudzom pozemku a súčasne ešte ani nemali mať vedomosť o existencii parcely č. 140/3 (obec túto mala zaevidovanú až v roku 2001). Žalobca poukázal aj na obsah zápisu celého pojednávania zo dňa 09. 10. 2012, kedy žalovaný v I. rade uviedol, že pôvodné oplotenie demontoval pred týždňom alebo dvoma pred pojednávaním a žalovaný realizoval murované oplotenie vedľa nim zrealizovaného oplotenia. Žalovaní tiež v uvedenej zápisnici uviedli, že žalovaný (teraz žalobca) im nikdy nič nehovoril, t.j. či a kedy bude stavať dom, plot a pod.... a tiež uviedli, že ani oni jemu nič nehovorili, avšak bezdôvodne tvrdia, že žalobca vedel, že bude stavať na ich pozemku. Tvrdenie žalovaných o „signáloch“ je vytrhnuté z konceptu výpovede žalobcu, ktorý uviedol, že v roku 2000 kúpil pozemok, postavil rodinný dom na ňom v r. 2006 a v roku 2008 murované oplotenie. Uviedol iba, že boli signály z druhej strany, avšak tieto bližšie nešpecifikoval, (obsahom, časom, od koho...) Nahradiť tvrdenie účastníka domnienkami nie je možné. Žalovaní boli zastúpení právnym zástupcom, ktorý nevyžadoval objasnenie/upresnenie/doplnenie/zmena tvrdenia žalobcu v uvedenom smere, a preto v rámci odvolania túto výpoveď nie je možné vykladať na ťarchu žalobcu a takým spôsobom, ako to druhému účastníkovi vyhovuje. Žalobca má za to, že súd v bode 61. napadnutého rozsudku správne zistil skutkový stav a tento aj uviedol v uvedenej časti odôvodnenia rozsudku. Žalovaní špekulatívne, bez právneho odôvodnenia konštatujú, že ani právni predchodcovia žalobcu nemohli byť dobromyseľní pri držbe sporných pozemkov, pričom ale z podkladov predložených v uvedenom konaní je zrejmé, o aké parcely sa jedná, ako tieto boli vytvorené a kde sa polohovo nachádzajú. Žalobca má za to, že v konaní bolo preukázané vlastníctvo predchodcov žalobcu k pozemkom, z ktorých následne boli vytvorené sporné pozemky. Tvrdeniu žalobcu nasvedčujú nielen dedičské rozhodnutia a iné nadobúdacie tituly, ale aj výsledky katastrálnej inšpekcie (vykonanej na podnet žalovaných), geom. plán č. 241-1-2510-8-81, znalecké posudky znalca Ing. Wágnera a tiež (kontrolný) znalecký posudok Ing. Vetterovej. Zo všetkých okolností je zrejmé, že žalovaní sporné pozemky nikdy neužívali a tieto ani nikdy nemohli užívať, nakoľko sa tieto nachádzali na parc. č. 140/11. Vlastníkom sporných nehnuteľností neboli nikdy ani právni predchodcovia žalovaných. Žalovaní spochybňujú dobrú vieru žalobcu a poukazujú na dobrý vzťah s predchodcom žalobcu - p. O. J. - susedom, ktorý bol jeden z predávajúcich parc. č. 140/11 žalobcovi, tvrdiac, že tento musel mať vedomosť o skutočných hraniciach pozemku č. 140/11. Žalobca má za to, že uvedeným tvrdením, ničím nepodloženým, nemôže byť založená pochybnosť súdneho rozhodnutia, kedy z takéhoto tvrdenia nie je ani zrejmé, o aké „skutočné“ hranice pozemku sa vlastne jednalo a z akého dôvodu by mal mať iba p. O. J. vedomosť o nejakých žalovanými stanovených hraniciach pozemku a ostatní spoluvlastníci nie. Tvrdenia žalovaného v I. rade sú protirečivé. K účelovým tvrdeniam žalovaných, vytrhnutým z kontextu celého odôvodnenia napadnutého rozsudku, poukázal na skutočnosť, že vlastníctvo parcely č. 140/11 nikto nespochybnil v danom konaní. Má za to, že závery oboch znaleckých posudkov je potrebné vnímať komplexne, nakoľko obaja znalci, ani súd, nehovorili o neexistencii dotknutých parciel, hovorili o ich vzniku, rozmeroch, výmere a najmä polohovom umiestnení. Táto skutočnosť vyplýva z ďalších odpovedí znalkyne Ing. Vetterovej na stranách 8-12 posudku č. 02/2019, pričom je zrejmé, že geom. plánom č. 241-1- 2510-8-81 bolo preukázané polohové určenie sporných parciel (k čomu dospela aj katastrálna inšpekcia Úradu geod. kartografie a katastra SR) a následne vyhotovené geom. plány č. 23/97, 58/2011 a 119/2011 nie sú v súlade s týmto geom. plánom, pričom znalkyňa uviedla, že podľa geom. plánu č. 23/97 je aj parcela žalobcu č. 140/11 umiestnená-posunutá tak, ako je to uvedené v prílohe č. 16 posudku. Z obsahu bodu 80. odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd nespochybnil existenciu

dotknutých parciel ako takých, ale poukázal na ich nesprávne polohové umiestnenie, nadväzujúce na uvedené geom. plány č. 23/97 a 119/2011, nakoľko geom. plán č. 58/2011 nebol zapísaný do katastra nehnuteľností. Žalobca poukázal na odôvodnenia napádaného rozsudku, v ktorom súd uviedol, že v danom prípade ide o spor kvôli hranici pozemkov, ako aj určeníu vlastníckeho práva k parc. č. 140/3 a 138/8. Predmetom tohto súdneho sporu nie je šírka ani dĺžka pozemkov, ale v skutočnosti určenie, kadiaľ prechádza hranica pozemkov so susednými pozemkami spolu s vymedzením plochy, ktorá by mala vlastnícky patriť žalobcovi. S poukazom na uvedené sa súd inými skutočnosťami nezaoberal, skúmal, kde sa nachádzala pôvodná hranica medzi pozemkami žalobcu a žalovaných a tiež podmienky vydržania. K tvrdeniu žalovaných o nevysporiadaní sa so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré žalovaní počas konania súdu uvádzali, uviedol, že v sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Žalobca mal s poukazom na uvedené za to, že súd veľmi podrobne, dôsledne a vyčerpávajúco odôvodnil svoje rozhodnutie v predmetnej veci a žalovaní v odvolaní neuviedli žiadne argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť napadnuté rozhodnutie. K trovám konania uviedol, že žalovaní nežiadali súd o preskúmanie dôvodov hodných osobitného zreteľa a ani nepredložili ohľadom takej skutočnosti žiadne podklady. Žalobca má za to, že dôvody hodné osobitného zreteľa v danom prípade nie sú dané. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zároveň žalobca žiadal o náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaní v 1. a 2. rade k vyjadreniu žalobcu uviedli, že žalobca obsahom svojho vyjadrenia nijakým spôsobom nevyvrátil skutočnosti, ktoré uviedli v nimi podanom odvolaní. V odvolaní uviedli všetky podstatné skutočnosti, ktoré považujú za relevantné, pričom z obsahu vyjadrenia žalobcu im nevyplývala potreba korigovať skutočnosti, ktoré uviedli do ich odvolania.

5. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalovanými v 1. a 2. rade, v neprospech ktorých bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Žalovaní (v spore sp. zn. 9C/123/2012 ako žalobcovia) podali dňa 04. 09. 2012 proti žalobcovi (v spore sp. zn. 9C/123/2012 ako žalovaný) žalobu, ktorou sa domáhali, aby žalobca odstránil na vlastné náklady neoprávnenú stavbu murovaného oplotenia nachádzajúceho sa na pozemkoch žalovaných na parc. č. 140/3 a parc. č. 138/8 v k. ú. W., ako aj nahradil trovy konania. Uviedli, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. W. ako parc. č. 140/3 (LV č. XXXX) a žalovaný v 1. rade vlastníkom parc. č. 138/8 (LV č. XX) a žalobca je vlastníkom susediacich nehnuteľností evidovaných ako parc. č. 140/11, 140/3 spolu s domom súp. č. XXX (LV č. XXXX), k. ú. W.. V roku 2011 žalovaní zistili, že žalobca začal s realizáciou stavby murovaného plota nie na svojom pozemku, ale na pozemkoch žalovaných. Podľa nich ide o neoprávnenú stavbu podľa § 135c Občianskeho zákonníka, pretože ju žalobca realizoval bez ich súhlasu. Žalovaní ho opakovane upozorňovali na to, že stavbu realizuje na ich pozemkoch, žiadali ho, aby nepokračoval so stavbou, resp. aby zhotovenú stavbu z ich pozemku odstránil, čo ale žalobca odmietol. Snažili sa chrániť svoje práva aj cestou stavebného úradu, ktorý ich rozhodnutím č. 275-100/2011-04-Ba zo dňa 26. 05. 2011 odkázal na príslušný súd. Neoprávnená stavba ich značným spôsobom ruší ako vlastníkov v pokojnom užívaní a vo voľnom nakladaní s predmetom vlastníctva. V priebehu tohto konania podal žalobca (v spore sp. zn. 9C/123/2012 ako žalovaný) na pojednávaní dňa 29. 01. 2015 vzájomnú žalobu o určenie vlastníckeho práva k parcele č. 140/3 a parc. č. 138/8, ktoré súd vylúčil na samostatné konanie (vedené teraz pod sp. zn. 9C 46/2015) a následne konanie vedené pod sp. zn. 9C 123/2012 uznesením zo dňa 02. 03. 2013 č. k. 9C 123/2012-227 prerušil.

7. Žalobca sa podanou žalobou (pôvodne vzájomnou žalobou) domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. W., obce B., okres I., parcela registra C evidovaná na katastrálnej mape Katastrálneho úradu Nitra, Správa katastra Nitra v spoluvlastníckom podiele 1/1 zapísané na LV č. XXXX pod č. 140/3 - záhrady o výmere 29 m² a na LV č. XX ako parcela č. 138/8 - záhrady o výmere 17 m² a to z titulu nadobudnutia vlastníckeho práva titulom vydržania. Žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 9C/123/2012 sa žalovaní v postavení žalobcov domáhajú uloženia mu povinnosti na vlastné náklady odstrániť stavbu murovaného oplotenia na pozemkoch č. 140/3 a 138/8. V žalobe uviedol, že do výlučného vlastníctva nadobudol parcelu č. 140/11 a to záhradu o výmere 850 m² titulom kúpnej zmluvy zo dňa 04. 07. 2000, ktorej vklad bol povolený dňa 26. 07. 2000 a do doby uzavretia kúpnej zmluvy predávajúci predmetný pozemok nerušene po dobu dlhšiu ako 10 rokov užívali, pričom išlo o oplotený pozemok žalovanými od roku 1983 a v súlade so stavebným povolením vydaným Obcou Podhorany, právoplatným dňa 31. 03. 2006, realizoval stavbu rodinného domu, ktorý aj bol skolaudovaný rozhodnutím v roku 2009 a v roku 2008 ohlásil stavebnému úradu drobnú stavbu - oplotenie, ktoré realizoval na svojom pozemku popri už existujúcom oplotení postavenom žalovanými, ktorá skutočnosť vyplýva z fotodokumentácie od roku 2005, ako aj z vyjadrenia žalovaných, ktorí svoje oplotenie ku dňu podania ich žaloby odstránili s cieľom domáhať sa odstránenia murovaného oplotenia z dôvodu, že je postavené na ich parcelách. Poukázal na to, že tak ako jeho právni predchodcovia predmetný pozemok vymedzený oplotením žalovaných po dobu dlhšiu ako 10 rokov užíval v dobrej viere a dobromyseľne, že mu patrí, nebol pri nadobudnutí vlastníctva právny predchodcami ani žalovanými s tým, že by hranice pozemku nemali byť totožné s aktuálnym oplotením, práve naopak. Žalovaní susediace pozemky užívali v takej výmere, v akej boli oplotené, a navyše, ide o takú časť pozemku, ktorú v teréne, vzhľadom na výmeru, nie je možné spozorovať voľným okom. Ďalej uviedol, že v roku 2003 žalovaní ako kupujúci odkúpili od Obce Podhorany pozemok č. 140/3 v celosti a jemu nie je zrejmé, o akú parcelu sa jednalo, ako bola zameraná a kde sa nachádzala, pričom podľa znaleckého posudku sa táto parcela o výmere 29 m² nachádza na časti pôvodnej pozemno-knižnej parcely č. 140/2, ktorej vlastníckmi boli jeho právni predchodcovia, a na ktorej je zároveň postavené jeho oplotenie, ktoré keď staval popri pôvodnom plote, mal za to, že nadobudol vlastníctvo k spornému pozemku vydržaním, pričom žalovaný v 1. rade uviedol v roku 2012, že oplotenie postavil ešte v roku 1983, v dôsledku čoho už jeho právny predchodca užíval tento pozemok za oplotením dobromyseľne ako vlastný, a naďalej ho nerušene užíva aj on, a to až do podania návrhu o odstránenie neoprávnenej stavby. Ďalej zdôvodnil návrh tým, že pri výstavbe oplotenia, ktorú stavbu realizoval na základe oznámenia stavebnému úradu k ohlásenej drobnej stavbe dodržal bezpečnostné parametre. Podaním zo dňa 21. 06. 2018 žalobca žalobu rozšíril a okrem už žalovaného petitu o určenie vlastníckeho práva žiadal určiť aj priebeh hranice medzi predmetnými nehnuteľnosťami podľa grafickej prílohy č. 3 a 4 znaleckého posudku č. 18/2013 zo dňa 14. 11. 2013, vyhotoveného znalcom Ing. Romanom Wágnerom, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku. Súd prvej inštancie toto rozšírenie žaloby uznesením na pojednávaní dňa 21. júna 2018 pripustil. Uznesením zo dňa 15. 06. 2021 č. k. 9C/46/2015-454 spojil veci vedené na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 9C/123/202 a pod sp. zn. 9C/46/2015 na spoločné konanie a následne o nich rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (druhým v poradí).

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného

odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalovanými v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil, pričom v odôvodnení rozhodnutia dal odpovede a riadne odôvodnil všetky pre posúdenie veci podstatné skutočnosti, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade odvolací súd uvádza nasledovné:

12. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* a *Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

13. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01.07.2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

14. Pokiaľ ide o namietanie žalovaných v 1. a 2. rade, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s ich argumentáciou a vzal do úvahy len jednostranné tvrdenia žalobcu a fakty, ktoré boli na prospech výroku o vydržaní žalobcu, preto je napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nepreskúmateľný, s takýmto odvolacím dôvodom žalovaných v 1. a 2. rade sa odvolací súd nestotožňuje. Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní z vyjadrení oboch strán sporu a vykonaného dokazovania, preukázaného zhodnými tvrdeniami strán alebo preukázanými tvrdeniami niektorej zo strán sporu, pričom hodnotil aj zmenu skutkových tvrdení niektorej zo sporových strán v priebehu konania. Súd prvej inštancie vykonané dôkazy zhodnotil z hľadiska ich pravdivosti, riadiac sa zásadou voľného hodnotenia dôkazov, pričom hodnotil každý dôkaz jednotlivo, ako aj všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo. Vychádzajúc z takto vykonaného dokazovania, dal súd prvej

inštancie v napadnutom rozsudku odpovede na všetky skutkovo a právne rozhodujúce argumenty, preto je táto námietka žalovaných ohľadne nedostatočného odôvodnenia nedôvodná.

15. K odvolacím námietkam žalovaných v 1. a 2. rade, na podporu správnosti záverov súdu prvej inštancie, odvolací dodáva nasledovné: Nosným dôvodom odvolania žalovaných, od ktorých v odvolaní ďalej argumentuje, je nesprávny záver súdu prvej inštancie v bode 61. napadnutého rozsudku, s čím žalovaní nesúhlasia a poukazujú na zmenu ich vyjadrenia na pojednávaní dňa 24. 03. 2016, kde už žalovaný v 1. rade uvádzal ohľadne týchto skutočností iné skutkové tvrdenia, čo mal súd zohľadniť. Čo sa týka nesprávnych skutkových záverov súdu prvej inštancie, teda, že žalovaný v 1. rade v roku 1983 oplotil pozemok, ktorý aj užíval a až následne kúpil od Obce Podhorany parc. č. 140/3 v roku 2003, treba uviesť, že toto je tvrdenie žalovaného v 1. rade na pojednávaní dňa 09. 10. 2012 (sp. zn. 9C/123/2012), pričom odlišné skutkové okolnosti uvádzané žalovaným v 1. rade na pojednávaní dňa 24. 03. 2016 boli podané až po tom, čo zo znaleckého posudku Ing. Romana Wágnera č. 18/2013 vyplýval priebeh hraníc, ktoré vyvracali tvrdenia žalovaného v 1. rade uvádzané v ňom podanej žalobe vedenej pod sp. zn. 9C/123/2012, a ktoré uviedol na pojednávaní dňa 9. 10. 2012 za prítomnosti jeho vtedajšieho zástupcu. Nové skutkové tvrdenia žalovaného v 1. rade na pojednávaní dňa 24. 03. 2016 neboli podložené žiadnymi dôkazmi a zo žiadneho dôkazu žalovaného v spise, ním tvrdené skutočnosti nevyplývajú, teda to, že okrem terajšieho plotu medzi parcelami žalobcu a žalovaných, vybudovaného žalobcom a pletivového plotu, vybudovaného žalovaným v 1. rade, ktorý on odstránil, by v minulosti existovalo ešte ďalšie, tretie oplotenie, pričom, ak chcel od tohto skutkového tvrdenia vyvodiť nejaké závery, mal to v konaní preukázať. Po výpovedi žalovaného v 1. rade a jeho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 24. 03. 2016 prítomná právna zástupkyňa žalobcu na tieto nové skutkové tvrdenia reagovala a uviedla, že žalovaný dnes vypovedal nepravdivé údaje, teda tieto skutkové tvrdenia žalovaného v 1. rade poprela. Popretím skutkového tvrdenia žalovaného v 1. rade potom preniesla dôkazné bremeno na žalovaného v 1. rade, ktorý na preukázanie svojho tvrdenia žiadne dôkazy nenavrhol vykonať, preto ohľadom tohto svojho tvrdenia neunesol dôkazné bremeno. Keďže žalobca tvrdil, že boli len dve oplotenia, a nie ešte ďalšie tretie oplotenie, on nemal čo dokazovať a dôkazné bremeno bolo preto práve na žalovanom v 1. rade.

16. Odvolací súd pri takomto hodnotení dôkazov vychádzal z toho, ako dôkazné bremeno rozobral NS SR v rozsudku z 11. apríla 2017 sp. zn. 3Cdo 2/2016, v ktorom uviedol, že dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností zaťažuje tú stranu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá tiež existenciu takýchto skutočností tvrdí. V niektorých prípadoch však strana zaťažená dôkazným bremenom objektívne nemá a nemôže mať k dispozícii informácie o skutočnostiach významných pre rozhodnutie v spore, pričom protistrana má tieto informácie k dispozícii. V prípade, že strana zaťažená dôkazným bremenom prednesie aspoň „oporné body“ skutkového stavu a zvýši tak pravdepodobnosť svojich skutkových tvrdení, nastupuje „vysvetľovacia povinnosť“ protistrany. Nesplnenie tejto povinnosti bude mať za následok hodnotenie dôkazu v neprospech strany, ktorá vysvetľovaciu povinnosť nesplnila. Zároveň tiež platí, že uvedenú vysvetľovaciu povinnosť nemožno zamieňať s obrátením dôkazného bremena (rozsudok NS SR z 11. apríla 2017 sp. zn. 3 Cdo 2/2016).

17. K ďalším odvolacím námietkam je potrebné uviesť, že v konaní vykonané znalecké dokazovanie podporuje závery žalobcu, ktorý od začiatku sporu, ešte ako žalovaný v konaní sp. zn. 9C/123/2012 tvrdil, že kúpil pozemok ohradený zo štyroch strán, pričom pri budovaní oplotenia toto posunul smerom do svojho pozemku, oproti oploteniu, ktoré vybudoval žalovaný v 1. rade. Argumentáciu súdu, uvedenú v bode 61. napadnutého rozsudku, odvolací súd nepovažuje za nepravdivú, ale zmenu skutkových okolností tvrdenú žalovaným v 1. rade za účelovú a jeho neskoršiu výpoveď prispôsobenú tomu, čo bolo zistené znaleckým posudkom Ing. Wágnera, keď už v neskoršom vyjadrení žalovaný neuvádzal, že plot postavil v roku 1983, ale v roku 1997. Pokiaľ žalovaný v 1. rade uvádzal, že mal veľmi dobrý vzťah s právnym predchodcom žalobcu, ktorý vedel, čo patrí do jeho vlastníctva, a teda nemožno započítať do vydržacej doby žalobcu aj vydržaciu dobu jeho právnych predchodcov, k tomu je potvrdené uviesť, že tak by tomu mohlo byť iba v prípade, ak by žalovaný v 1. rade preukázal ním tvrdené skutkové okolnosti o ním vybudovanom plote v roku 1997 a preukázaní zmeny v oplotení pozemku žalobcu, čo však žalovaný v 1. rade v konaní nepreukázal, preto je táto jeho argumentácia bezpredmetná. Preto aj podľa odvolacieho súdu je potrebné a možné do vydržacej doby žalobcu započítať vydržaciu dobu jeho právnych predchodcov, pretože ohľadne iného záveru žalovaný v 1. rade v priebehu konania nepredložil žiadne dôkazy. Čo sa týka tvrdenia žalovaných v odvolaní, že žalobca sám potvrdil, že

mal vedomosť o tom, že mal z ich strany určité signály o tom, že užíva pozemky, ktoré patrili im, k tomu je potrebné uviesť, že z hľadiska prerušenia dobromyseľnej držby žalobcu nestačia nejaké signály (neuviedol ani, kedy mali začať), ale konkrétne preukázané tvrdenia žalovaných, ktoré u žalobcu mohli vyvolať dôvodné pochybnosti. Ani v odvolaní žalovaní nešpecifikujú, ktoré ich konkrétne signály a v akom konkrétnom období mali u žalobcu vyvolať dôvodné pochybnosti o jeho dobromyseľnej držbe, len všeobecne uvádzajú, že to bolo už pred rokom 2006. Súd prvej inštancie pritom k tomuto uviedol, že oprávnená držba žalobcu a jeho právnych predchodcov bola preukázaná za obdobie od roku 1983 až do r. 2006, kedy bol žalobca vyrozumiený o podaní žalovaného v 1. rade ohľadom spornosti hranice pozemku. V žalobe pod sp. zn. 9C 123/2012 sami žalovaní v 1. a 2. rade uvádzali, že v roku 2011 zistili, že žalobca (v tom konaní žalovaný) realizoval predmetnú stavbu nie na svojom pozemku, ale na pozemkoch patriacich do vlastníctva žalovaných, konkrétne na parc. č. 140/3 a parc. č. 138/8, svoje vlastnícke právo sa snažili chrániť aj cestou príslušného stavebného úradu, ktorým bola Obec Podhorany, kde podali žiadosť o odstránenie stavby - murované oplotenie, žiadosť o odstránenie stavby bola podaná dňa 28. 03. 2011. Z tohto potom vyplýva, že samotní žalovaní v nimi podanej žalobe uvádzali, že o tom, že žalobca realizoval stavbu plotu nie na svojom pozemku, sa dozvedeli až v roku 2011. Žalovaní kúpili od Obce Podhorany pozemok parc. č. 140/3 v roku 2003 (vklad povolený až v roku 2004), teda pred týmto rokom to ani nemali dôvod namietat, pričom tvrdenie žalovaného, že už pred rokom 2006 namietal, že žalobca užíva pozemky, ktoré mu nepatria, v konaní preukázané nebolo, odvolatelia ani v odvolaní nepoukázali na dôkazy, z ktorých by to vyplývalo. Za takýchto okolností považuje odvolací súd tvrdenie súdu prvej inštancie, že po celú dobu (minimálne od roku 1983 do roku 2006) nebol nikým spochybňovaný skutočný stav, žalobca nemal vedomosť o akomkoľvek nesúlade stavu skutočného so stavom zapísaným v katastri nehnuteľností za správny. Rozhodnutie ani ohľadom tohto záveru nepovažuje odvolací súd za nepreskúmateľné, aj v tejto časti sa súd dostatočne vypořiadal so všetkými pre posúdenie veci podstatnými skutočnosťami. Pokiaľ namietali, že z rozhodnutia nie je zrejmé, kedy podľa názoru súdu začali nezhody ohľadom priebehu hraníc vo vzťahu k pozemku s parc. č. 138/8, k tomu je potrebné uviesť, že skutkové okolnosti k priebehu hraníc medzi parcelami 140/3 a 140/11 a 138/8 a 140/11 sú totožné. Záver súdu v bode 64. napadnutého rozsudku, že žalobca užíval nehnuteľnosti v takom stave, ako boli v teréne ohraničené oplotením, nerušene od roku 1983, vyplýva z výpovede samotného v 1. rade na pojednávaní dňa 09. 10. 2012, kde žiadne tvrdenia o tom, že by existovali dve oplotenia, neuvádzal, ani v priebehu konania k tomuto svojmu tvrdeniu dôkazy nepredložil, pričom žalobca, ktorý pozemok kúpil až k roku 2000 sa k tomuto nevyjadroval. Ak boli vzťahy medzi žalovanými a právnym predchodcom žalobcu tak dobré, ako uvádzal žalovaný v 1. rade a tvrdil, že tento o hranici medzi ich pozemkami vedel, mohol na preukázanie svojho tvrdenia navrhnuť výsluch svedkov, ktorí by to preukázali, avšak žalovaný v 1. rade žiadne takéto dokazovanie nenavrhol. Námietka žalovaných, že ak aj právni predchodcovia vydržali vlastnícke právo k pozemku s parc. č. 140/11, neznamená to, že vydržali už vtedy aj vlastnícke právo k pozemkom s parc. č. 140/3 a 138/8, nie je dôvodná, pretože znalkyňa Ing. Adriana Vetterová na pojednávaní dňa 01. 06. 2021 uviedla, že pozemok parc. č. 140/3 a 138/8 sa prekrývajú s parc. č. 140/11 a tvrdenie žalovaného v 1. rade o existencii ešte ďalšieho oplotenia, v konaní preukázané nebolo. Pokiaľ žalovaní uvádzali, že súd konštatoval, že spory v súvislosti s užívaním pozemkov a vytýčením hraníc pozemkov neboli sporné medzi právnymi predchodcami žalobcu a nimi, ako žalovanými, čo bolo výsledkom toho, že medzi nimi a právnymi predchodcami žalobcu boli dobré vzťahy a každý akceptoval a mal vedomosť o stave, ktorý bol daný na základe pôvodného - „starého“ oplotenia a tento stav bol prerušený vyvlastnením, avšak následne došlo k odkúpeniu parcely č. 140/3 od obce, čím sa obnovil v podstate pôvodný stav, toto nie je pravdivé, pretože žalovaným bola vyvlastnená parc. č. 138/2 vo výmere 662 m² a predmetom tohto konania sú dve parcely č. 138/8 vo výmere 17 m² a parcely č. 140/3 vo výmere 29 m², teda nemožno hovoriť o tom, že išlo o obnovenie pôvodného stavu. K napádanému odlišnému spôsobu hodnotenia jednotlivých parciel súdom, a to parciel č. 140/3, 138/8 a na druhej strane parc. č. 140/11, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že zo znaleckého posudku Ing. Vetterovej vyplýva, že tak pozemky CKN parc. č. 138/8 a 140/11, resp. parc. č. 140/3 a 140/11 nie sú zakreslené správne, avšak zároveň z neho vyplýva, že geometrické plány č. 23/97, 58/2011 a 119/2011 nevychádzajú z platných údajov katastra, avšak vyjadrenie znalca Ing. Wágnera je správne, na čo poukazovala aj katastrálna inšpekcia Úradu geodézie, kartografie a katastra SR Ing. Antóniou Kováčovou, teda nemožno hovoriť o odlišnom hodnotení jednotlivých parciel. Zo znaleckého posudku Ing. Wágnera, ktorý bol následne preskúmaný Ing. Vetterovou, boli potvrdené závery znalca Ing. Wágnera o tom, z čoho boli parc. č. 138/8 a parc. č. 140/3 vytvorené. To, akým smerom bola parcela č. 140/11 posunutá, nebolo predmetom dokazovania a nebolo posúdenie danej veci rozhodujúce. Oba tieto znalecké posudky sa zhodli na záveroch znalca Ing. Wágnera a to, že vyznievajú v neprospech žalovaných, ich bez ďalších dôvodných zistení nerobí

nesprávnymi. Vzhľadom k záverom odvolacieho súdu o správnosti záverov súdu prvej inštancie ohľadom tohto nároku žalobcu sa odvolací súd stotožňuje aj so závermi ohľadom žaloby o odstránenie oplotenia.

18. Žalovaní v 1. a 2. rade podali odvolanie aj voči výroku o trovách konania, keď mali za to, že v prípade, ak by žalobca bol v konaní úspešný, súd by mal do úvahy vziať aj skutočnosť, že nie ich chybou došlo k spornému určeniu hraníc pozemkov, o čom sa dozvedeli až v priebehu tohto konania na základe znaleckého dokazovania, čo by malo byť vzaté do úvahy pri rozhodovaní o povinnosti náhrady trov konania.

19. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane priznať náhradu trov konania, resp. neuložiť povinnosť neúspešnej strane nahradiť trovy konania úspešnej strane. Môže tak urobiť podľa § 257 CSP a rozhodnúť tak, že žiadnej zo strán nepriznáva náhradu trov konania. Ide však o ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdoším. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať preto z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci a rozhodnutie musí byť aj náležite odôvodnené.

20. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je významným z hľadiska aplikácie § 257 CSP nielen charakter konania alebo charakter procesnej situácie, ale i okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v konaní, pričom je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán. Je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej strany. Vo všeobecnosti možno povedať, že vždy treba zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu, a to nielen okolnosti spočívajúce vo veci, ale i okolnosti na strane účastníkov, a to nielen toho, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj na strane toho, komu inak patriaci nárok nie je priznaný, či totiž možno od neho spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášal bez nároku na ich náhradu, keď mal v konaní úspech.

21. Otázkou aplikácie ustanovenia § 257 CSP sa zaoberal aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/102/2017 z 31. júla 2017, v ktorom uviedol, že zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom. V súvislosti s požiadavkou dovolateľky na nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania protistrane aj pre dôvody hodné osobitného zreteľa dovolací súd poznamenal, že ustanovenie § 257 CSP (predtým § 150 ods. 1 OSP) predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010, či 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvlášťne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú,

a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo, že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

22. Vychádzajúc z uvedeného, odvolací súd, rozhodujúc o trovách odvolacieho konania, zohľadnil úspech žalobcu vo veci, ako aj správanie a postoj strán v priebehu konania, a to najmä to, že aj keď je zrejmé, že ani jedna zo strán nemohla vedieť, že na hranici ich pozemkov vznikla duplicita vlastníctva, keď sa niektoré parcely prekrývali, žalovaní v 1. a 2. rade aj napriek dvom znaleckým posudkom Ing. Wágnera, z ktorých tento záver vyplýva a aj po kontrolnom znaleckom posudku Ing. Vetterovej, nesúhlasili so závermi súdu prvej inštancie a podali odvolanie. Odvolací súd preto o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keď pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP nevidel dôvody.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).